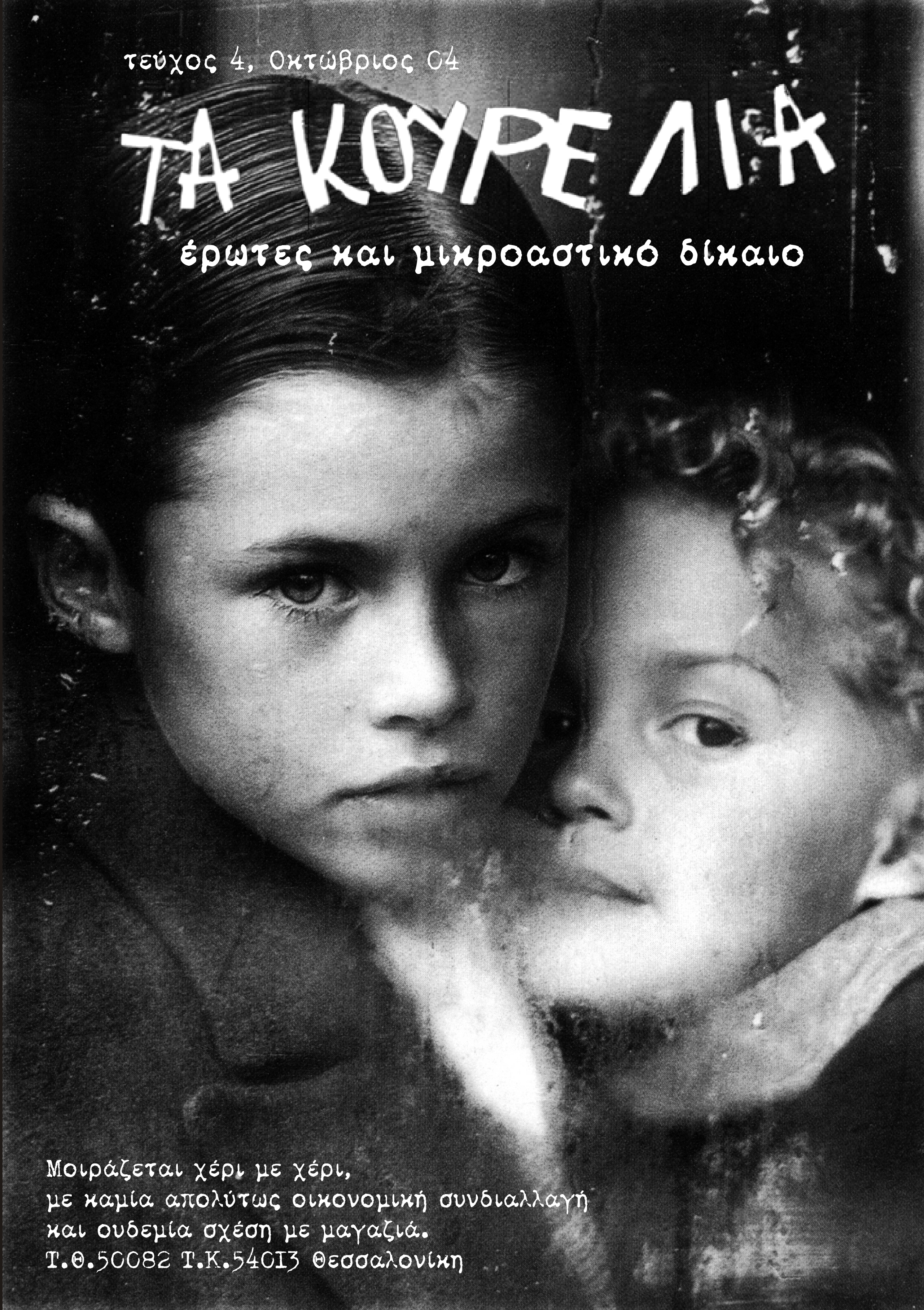
τεύχος 4, Οκτώβριος 04

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

έρωτες και μικροαστικό δίκαιο

Μοιράζεται χέρι με χέρι,
με καμία απολύτως οικονομική συνδιαλλαγή
και ουδεμία σχέση με μαγαζιά.

Τ.Θ.50082 Τ.Κ.54013 Θεσσαλονίκη

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

"Όλα ξεκίνησαν όταν εκείνος ο κρετίνος ο Pery Como τραγούδησε την Glentora...."

-Λάθος! Όλα αυτά ξεκίνησαν όταν τα μέλη του ρ. ουτοπία αποφάσισαν την σιγή του σταθμού και ο συντελεστής της ομώνυμης εκπομπής αποφάσισε να συνεχίσει αυτό που είχε αρχίσει μέσα από τον σταθμό. Αυτή την φορά όμως χωρίς κάποια συχνότητα στα fm χωρίς μικρόφωνο, αλλά με την μορφή αυτόνομης έκδοσης.

Τα κουρέλια ήταν και είναι περισσότερο μια προσωπική ανάγκη έκφρασης και επαφής με συγκεκριμένο κόσμο, που κινείται στον αντιεξουσιαστικό χώρο, προσπαθώντας να επικοινωνήσει σκέψεις και συναισθήματα μέσα από την καθαρά προσωπική αντίληψη του πρώην συντελεστή της εκπομπής και νυν γράφοντα. Επιλέχθηκε η βιωματική αφήγηση ως περιγραφή των απόψεων, πιστεύοντας ότι είναι ο πιο ειλικρινής και κοντινός τρόπος επικοινωνίας. Τον καιρό που υπήρχε το ρ. ουτοπία είχε στηθεί ένα δίκτυο ενίσχυσης του σταθμού, από ανθρώπους που είχαν έρθει σε επαφή μαζί μας (από όλη την ελλαδα αλλά ακόμη και από το εξωτερικό) και γνώριζαν τα χαρακτηριστικά και τον τρόπο δράσης του σταθμού. Οι άνθρωποι αυτοί βοηθούσαν τόσο οικονομικά, όσο και σε επίπεδο περιεχομένου, στέλνοντας από μουσικό υλικό και πληροφορίες μέχρι αφίσες και πολιτικά κείμενα ή ακόμη κείμενα κριτικής.

Έχοντας λοιπόν τον συγκεκριμένο τρόπο ενίσχυσης στο μυαλό μου (καθότι η δική μου οικονομική κατάσταση και των περισσότερων συντρόφων ήταν δύσκολη και με το ζόρι μπορούσε να αντεπεξέρχεται στις προσωπικές και πολιτικές ανάγκες), ξεκίνησα τις επαφές για την πρώτη και στη συνέχεια δεύτερη και τρίτη έκδοση σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους - στέκια και καταλήψεις - ομάδες και άτομα που είχαν αντίστοιχα χαρακτηριστικά και είχαν μια σχετική γνώση για την ιστορία και τους στόχους της συγκεκριμένης απόπειρας.

Αναγνωρίζω βέβαια ότι η κάθε είδους καταστολή κυνηγάει καθημερινά σε ανταγωνιστικό επίπεδο πρόσωπα και καταστάσεις τα οποία για να καταφέρουν να αντεπεξέλθουν είναι αναγκασμένα να ιεραρχήσουν τις προτεραιότητες τους, ανάλογα με τις εκτιμήσεις που έχει ο καθένας. Ταυτόχρονα πιστεύω πως ακόμα και η προσωπική έκφραση, αν δεν θέλει να μεσολαβείται από τις εμπορευματικές σχέσεις, οφείλει να στηρίζεται σε ένα περίγυρο αλληλεγγύης, με τον οποίο έχει κατακτήσει πραγματικές και συντροφικές σχέσεις μέσα από κοινές πορείες και κοινές δράσεις. Πράγμα που στην συγκεκριμένη περίπτωση ισχύει. Η παρούσα κίνηση όμως είχε την εντύπωση ότι ανάλογες ή παρόμοιες διαθέσεις υπήρχαν και πιο μακριά από τον συγκεκριμένο περίγυρο και ότι εκτιμούσαν την ίδια ανάγκη δημιουργίας ενός απλού και μικρού δικτύου. Δυστυχώς όμως δεν έγινε

κατορθωτό κάτι τέτοιο. Το ενδιαφέρον της συντριπτικής πλειοψηφίας των συλλογικοτήτων που απευθύνθηκα έφτανε μέχρι την διακίνηση, η οποία βέβαια είναι εξίσου σημαντική με την οικονομική ενίσχυση. Η βασική οικονομική στήριξη γίνεται από άτομα, φίλους-ες και συντρόφους-ισσες, (τον περίγυρο που λέγαμε προηγουμένως). Η ηθική στήριξη από τους ίδιους αλλά και από ανθρώπους που γνώρισαν στη διαδρομή τα κουρέλια. Πληροφοριακά το κόστος για 1500 αντίτυπα με 3000 αυτοκόλλητα μαζί με τα ταχυδρομικά είναι 550 euros. Μετά τα παραπάνω τα κουρέλια θα επικοινωνούν για οικ. ενίσχυση μόνο με αυτούς και αυτές που έχουν δείξει το ανάλογο ενδιαφέρον, συνεχίζοντας τις επαφές για την διακίνηση του με όσους και όσες το επιθυμούν. Και για να ξεκαθαρίσω κάτι εδώ. Τα κουρέλια δεν είναι ομάδα. Τα κείμενα, το εικαστικό και η διακίνηση στο μεγαλύτερο ποσοστό είναι ευθύνη ενός ατόμου. Σύντροφοι βοηθούν στο στήσιμο, στην επιμέλεια, στην παροχή πληροφοριών και στη διακίνηση, που γίνεται μέσα από στέκια και κατειλημμένους χώρους με αντιεξουσιαστικά και αυτόνομα χαρακτηριστικά και έχουν πια μια σαφή γνώση του τι είναι το συγκεκριμένο περιοδικό. Έχει επιλεχθεί να διανέμεται χωρίς κανένα οικονομικό αντίτιμο και μακριά από παντός είδους μαγαζιά. Επειδή πιστεύει ότι οι δικές μας κινήσεις πρέπει να διαφυλαχτούν μακριά από τους θεσμούς που αναπαράγουν τις δομές της σύγχρονης κοινωνίας. Είναι κι αυτό μια μορφή αντίστασης ενάντια σε ορισμένους από τους πολυάριθμους εκβιαστικούς συμβιβασμούς που αναγκαζόμαστε να κάνουμε στην καθημερινότητα μας. Να επισημάνω εδώ ότι το έντυπο αυτό δεν αποτελεί το μοναδικό τρόπο δράσης, ούτε καν τον κύριο, αν και προφανώς για μένα είναι σημαντικό.

Το δικαίωμα στην έκφραση δεν πρέπει να είναι προνόμιο μερικών, αλλά ένα αναπόσπαστο κομμάτι της δικής μας επανάστασης, που πρέπει να το διεκδικήσουμε και να το διαφυλάξουμε όσο πιο πολύ μπορούμε .Είναι αυτό που μαζί με τις συλλογικές διαδικασίες και τη δράση στο δρόμο, θα σπάσει το μονοπώλιο των κυρίαρχων εργολάβων που στοχεύουν στην απομόνωση και τη περιθωριοποίηση μας. Είναι καιρός να οδηγήσουμε τα πειρατικά καράβια μας σε καινούρια και πιο δυναμικά ρεσάλτα...

Να ευχαριστήσω όλους αυτούς που εσκεμμένα η εν άγνοια τους έχουν συμβάλει στις απόψεις και τα πιστεύω στα γεγονότα και στα αισθήματα που αναφέρονται και περιγράφουν τα κουρέλια.

Τέλος να επισημάνω ότι τα κουρέλια καμία σχέση δεν έχουν με τέχνη, δημοσιογράφους, χούλιγκανς, γκαβατζοφλωράντζες, τον che guevara και τον γλυκάνισο.

Αυτό το τεύχος είναι αφιερωμένο σ' όλες τις διαχρονικές Lili's-Marlene's.

ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗ ΦΤΙΑΧΝΕΙΣ ΜΟΝΟΣ ΣΟΥ

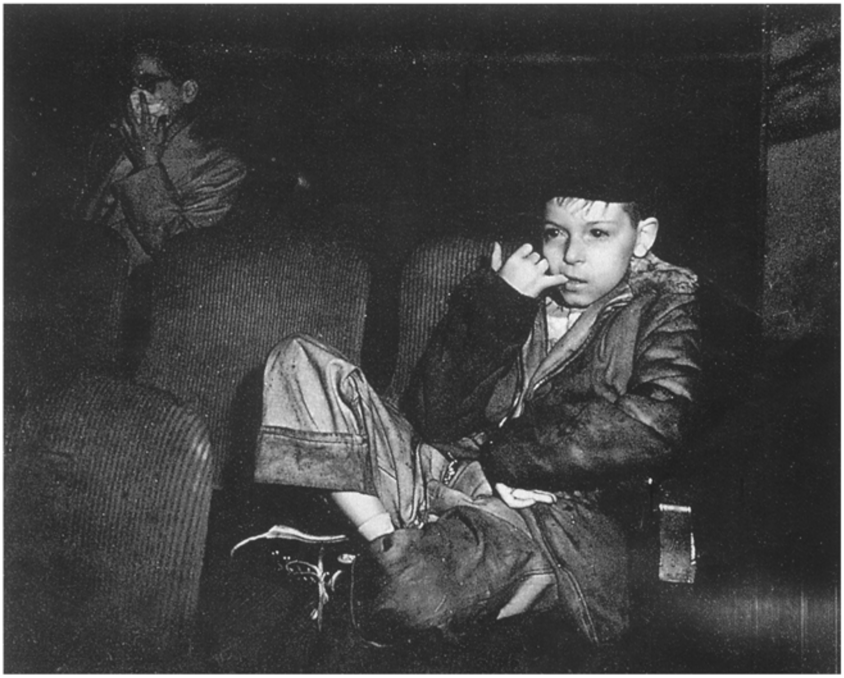
Όταν ήμουν παιδί είχα γνωρίσει ένα κορίτσι που το λέγανε αλήθεια. Δεν ήταν ούτε πολύ όμορφο, ούτε πολύ πλούσιο. Δεν είχε έντονη προσωπικότητα, απλά ήταν η αλήθεια. Δεν δενότανε με κανέναν ιδιαίτερα, απλά κυκλοφορούσε μαζί μας. Οι περισσότεροι από μας είχαμε την ανάγκη να την βλέπουμε σαν κάτι ξεχωριστό. Ήταν η μασκότ της παρέας και για κάποιο ανεξήγητο λόγο, χωρίς ποτέ να μας έχει δώσει κάποια αφορμή πιστεύαμε ο καθένας για πάρτη του ότι μας αγαπούσε. Τα χρόνια πέρασαν και οι παιδικές παρέες διέλυσαν. Προς διάψευση όλων οι προσδοκίες μας δεν επαληθεύτηκαν. Είχαμε γίνει πλέον έφηβοι που αποζητούσαμε τη λύτρωση στις κάψες μας, όσο τίποτε άλλο. Μόνο τυχαία βλεπόμασταν στη γειτονιά, ανταλλάσσοντας νέα. Τότε ήταν που άρχισαν να κυκλοφορούν οι άσχημες φήμες για την αλήθεια. Θέλεις επειδή η ζωή είναι σκληρή, θέλεις επειδή ο καθένας κάνει τις επιλογές του; Ή μήπως επειδή πολλοί τη φθονούσαν μιας κι εκείνη δεν τους είχε διαλέξει; Ή μπορεί αυτή η αποχή του ενδιαφέροντος για τη ζωή από μέρους της, να τους έφερνε στο νου την ιδέα της μιζέριας που τόσο απεχθανόταν όλοι τους.

Λεγόταν λοιπόν ότι η αλήθεια είχε γίνει πόρνη. Ότι έβγαινε με πολλούς διαφορετικούς τύπους που πληρώνανε γι' αυτήν. Χωρίς η ίδια να νοιάζεται για τίποτα παραπάνω. Η αλήθεια εξακολουθούσε να φοράει τον ίδιο χαρακτήρα...

Όταν είμαστε παιδιά, όλα μας φαίνονται τόσο κοντινά κι αληθινά. Ζούμε την

κάθε στιγμή όπως την αισθανόμαστε. Εμπιστευόμαστε τους φίλους και το μέλλον σαν να μας ανήκει όλος ο κόσμος, νομίζοντας ότι η ευτυχία κρύβεται μέσα σε μια σοκολάτα και στο χαμόγελο της αλήθειας.

Στα αμέσως επόμενα χρόνια όμως βλέπουμε ότι είμαστε ο καθένας μόνος του εναντίον όλων. Λίγοι είναι αυτοί που καταφέρνουν συνειδητά ή όχι να διαφυλάξουν τα ίδια συναισθήματα σ' αυτόν τον ηλίθιο ανταγωνισμό επιβίωσης. Στην πορεία μαθαίνουμε όλους αυτούς τους πρόστυχους όρους της διαπραγμάτευσης μεταξύ του θέλω και του πρέπει. Που με τον καιρό το πρέπει γίνεται θέλω και γύρω από όλο αυτό το μελλοντικό παρόν χτίζεται κι η προσωπικότητά μας.

Στρατός, καριέρα, γάμος, αυτοκίνητο, λεφτά, διακοπές, ποδόσφαιρο, φωτογραφικά άλμπουμ, γιορτές.

Ξεχνάμε τα συναισθήματα αλληλεγγύης και αντίστασης που τρέφαμε μικροί μεταξύ μας ενάντια στον κόσμο των μεγάλων και μαθαίνουμε να προσαρμοζόμαστε στις καινούριες απαιτήσεις.

Οτιδήποτε χρησίμευε σαν όπλο ενάντια στην υποταγή της καθημερινής σκλαβιάς, έχει γίνει τώρα εργαλείο αφομοίωσης αποδεικνύοντας την τραγική παρωδία.

Όλα τα ποιήματα της αντίστασης έχουν γίνει τραγούδια του συμβιβασμού.

Όσους τόνους βιβλίων κι αν έχουν καταβροχθίσει, σ' όσες αδιεξοδικές συνελεύσεις κι αν έχουν συμμετάσχει, μ' όσες καταλήψεις κι αν έχουν πειραματιστεί, όσα κυνηγητά με μπάτσους κι αν έχουν κάνει φαίνονται στο τέλος ανίκανοι μπροστά στην ευκαιρία της υποταγής που μοιράζουν οι εθελότυφλοι καλοθελητές. Οι οποίοι είναι και οι πιο επικίνδυνοι σκλάβοι ανάμεσά μας. Η αντίσταση είναι μια διαρκής αναζήτηση και πρέπει να καλλιεργείς τη διάθεση σου διαχρονικά γι' αυτήν. Δεν είναι μια διαδρομή καριέρας που τρέφει ανταγωνιστικά ιδεώδη για τους συντρόφους, με απώτερο σκοπό τη συλλογή επαναστατικών ενσήμων για ιεραρχική αναγνώριση.

Ο κόσμος συνδιαλέγεται την ελευθερία του με επώνυμους μεσολαβητές που

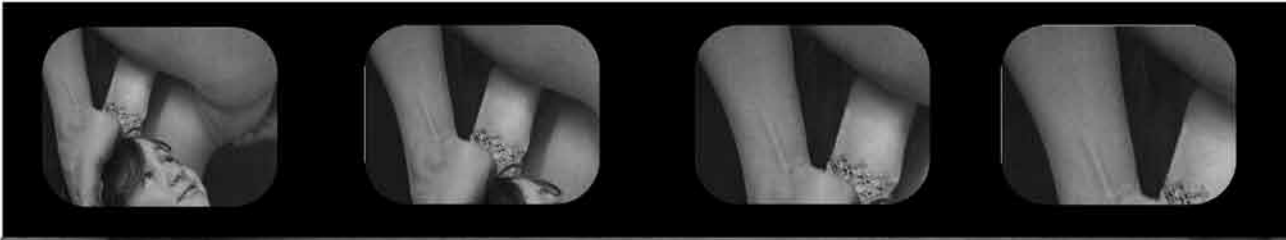
ετοίμασαν από πριν τους όρους παράδοσης. Όλων των αποχρώσεων άνθρωποι χρειάζονται για την αποπεράτωση του τεράστιου εργοστασίου που λέγεται σύγχρονος πολιτισμός. Ο καθένας θα έχει το πόστο του σ' αυτό και ένα κρεματόριο συνειδήσεων θα βρίσκεται στα θεμέλια του.

Τελικά η αλήθεια μπορεί να είναι όντως μια πόρνη. Χωρίς προσωπική βούληση κι έτσι ανασφάλειες και αμφιβολίες. Απλώς περιμένει τον επόμενο πελάτη κι αφήνει τους άλλους να μιλάνε γι' αυτή. Αυτή τι να πει εξάλλου; Όλα είναι γνωστά και δεν μπορεί ή δε θέλει να κάνει τίποτα γι' αυτό. Το αγαπημένο της επιχείρημα είναι: "Η ζωή μωρό μου είναι ένα μπουρδέλο...".

Κάθε μέρα έρχομαι αντιμέτωπος μ' ένα ανταγωνισμό αξιών. Ανάμεσα σε ηθική και σε συμφέρον, σε πρωταγωνιστές και θεατές. Χρόνια τώρα προσπαθώ να αναγνωρίσω όλα τα κεκτημένα που από μόνα τους επαληθεύουν την ύπαρξη του αγώνα και να καταδικάσω τους συμβιβασμούς και τις εκπτώσεις που παραχωρήθηκαν ως ανταλλαγή διαβίωσης. Είναι φορές που πράγματα που νόμιζες ότι ήταν μίλια μακριά σου και τα χλεύαζες, έχουν έρθει τόσο κοντά σου που νομίζεις ότι αν απλώσεις το χέρι σου τα έχεις αγγίξει. Η αλήθεια διαφέρει από κεφάλι σε κεφάλι κι από καρδιά σε καρδιά. Ο καθένας μπορεί να επιχειρηματολογήσει για την πάρτη της και να ισχυριστεί την οικειοποίηση της. Όπως αλήθεια είναι ότι υπάρχουν και καταστάσεις που οδηγούν στην τρέλα και την απομόνωση.

"Έχεις βρεθεί ποτέ σε μέρος που η ελπίδα έπαψε να υπάρχει και ζεις μόνο με την υπομονή; Εκεί πέρα που το σκοτάδι και η κατάρα της αλήθειας σε βασανίζουν ανελέητα, αφήνοντας την παράνοια να σου χαϊδεύει τα λογικά. Εκεί που η ελπίδα γίνεται λεπίδα απόγνωσης. Τότε φτιάχνεις τη δική σου αλήθεια για να καταφέρεις να επιβιώσεις".

Αλήθεια είναι και τα ψέματα που μοιράζουν οι δήμιοι δημοσιογράφοι προσπαθώντας να σκηνοθετήσουν τη ζωή μας. Αλήθεια είναι και η απάτη του virtual reality που παρακολουθούν οι φλώροι. Αλήθεια είναι και η επανάσταση των πλυντηρίων που φέρνει μαζί της και την επανάσταση της ψευτιάς, της ήττας, της βλακείας και της μόδας. Αλήθεια είναι κι ο πρώτος έρωτας μιας πουτάνας του οποίου έχει ξεχάσει πια το όνομα του. Ακόμα και ο αιώνια ανήλικος πήτερ-παν ζει μέσα στη δική του αλήθεια.

Αν η αλήθεια κρύβεται μέσα στη συνείδηση μας, τότε η επικρατούσα λογική είναι αυτή που την καταστέλλει. Εμπρός να εξερευνήσουμε τις απαγορευμένες αλήθειες που φοβόμασταν να πιστέψουμε ότι υπάρχουν.

Την αλήθεια τη φτιάχνεις μόνος σου...

Και μη ξεχνάς πάντα κάπου εκεί έξω υπάρχει και μια πρόστυχη αλήθεια που σε περιμένει.

ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

ΚΑΙ ΟΛΗ Η ΦΥΣΗ ΗΣΥΧΑΖΕΙ...

...Εκτός απ' τα τριζόνια που τραγουδάνε παλιά επαναστατικά φλαμένκο (και καμιά σχέση δεν έχουν με τα πρεζόνια) και τις γάτες που παίζουν όπως πάντα το ρόλο του μεθυσμένου ναυτικού που ψάχνει ιστορίες για γαμήσι και ξύλο, επιδεικνύοντας στους ενδιαφερόμενους τα σημάδια απ' τον τελευταίο τσαμπουκά. Μόνο αυτός ο καυτός αέρας αμφιβόλου ηθικής έχει διάθεση να σουλατσάρει έξω, αφήνοντας την καυτή του ανάσα στα στεγνά και βρώμικα μπετόν που μαζί με τα καυσαέρια συνθέτουν την υποτονική ατμόσφαιρα της καλοκαιρινής μητρόπολης.

Αυτός ο πυρετός της ζέστης και της απραξίας δημιουργεί μια διάθεση περισυλλογής και αυτοκριτικής. Αυτές τις κατάλληλες στιγμές προσπαθώ να αντλήσω δύναμη μέσα απ' τα σημάδια και τις απαντήσεις των επιλογών μου. Γυρνώντας πίσω στα χρόνια και τους λόγους που ευθύνονται γι' αυτό που είμαι τώρα. Ορισμένα φαντάζουν θαμπά σαν όνειρα και άλλα τόσο έντονα σαν να 'ταν χθες.

-Ακου να σου πω για το μικροαστικό όνειρο της κατανάλωσης, της αλλοτρίωσης και της υποκρισίας. Βλέποντας τους οικογενειακούς θεσμούς να επαληθεύουν την ήττα τους. Μεγαλώνοντας παιδιά που θα αποπειραθούν να συνεχίσουν το βασίλειο της μίζερης πραγματικότητας επαναλαμβάνοντας με

μαθηματική ακρίβεια τα αδιέξοδα που τους γέννησαν. Με καριέρες και επιχειρήσεις που καταβροχθίζουν ατελείωτα χρόνια ζωής, μόχθου και προσμονής. Με γάμους που τελετούργησαν τη στιγμή ως την προδοσία μιας ζωής. Την υλική πληρωμή ως ανταμοιβή για την αφοσίωση και την αυταπάρνηση τους. Με χάπια, για απάντηση στη μοναξιά και την κατάθλιψη. Και με φτηνιάρικα όνειρα που οδηγούν στη θεμελίωση του κουράγιου τους.

Ναι, είναι τόσες οι αλήθειες και οι αξίες που βιάζονται διαχρονικά...

Εκεί έξω στη τσιμεντένια ζούγκλα διεξάγεται ένας καθημερινός πόλεμος αξιών και δεν πρέπει να κάνουμε το σφάλμα να μείνουμε μόνοι απέναντί του.

Η ζωή είναι σαν ένα ποίημα που δεν πρόλαβε να τελειώσει και ο χρόνος σηματοδοτεί τους στόχους και τις επιλογές μας.

Σταμάτα να μου μιλάς για αγάπη και θάνατο μέσα σε μια σκατένια πραγματικότητα που το μόνο που μπορούμε να διαφυλάξουμε είναι η ειλικρινής συντροφικότητα στις σχέσεις μας.

Σε μια ερειπωμένη μητρόπολη όπου η κατάρα της απομόνωσης και του φόβου κυβερνά, μόνο οι καμπάνες ακούγονται μέσα στη νεκρική σιγή, σαν να ΄ναι αυτές που επιβάλλουν το νόημα της υποταγής. Κανέναν άνθρωπο δε συναντάς εκεί έξω, παρά μόνο καταζητούμενους αλητόσκυλους. Τα φανάρια εξακολουθούν να δίνουν εντολές στους έρημους δρόμους, οι λάμπες να φωτίζουν το άδειο σκοτάδι και στις πλατείες οι κάμερες να συνεχίζουν την πρόστυχη δουλειά τους. Και αυτό το καταραμένο κενό να ανακυκλώνει τις ζωές μας, υπόσχοντας ένα σίγουρο οικολογικό θάνατο. Μόνο που δεν είναι κανείς εκεί έξω για να εκμεταλλευτεί αυτό το κενό, έστω και για να διώξει την ανία του. Λες και το πάρτι τελείωσε νωρίς και εξαφανίστηκαν όλοι τους. Κι αυτή η μυρωδιά της αποσύνθεσης έρχεται να επιβεβαιώσει την ήττα που διακατέχει τα σωθικά όλων μας. Με τις μαλακισμένες αυτές σειρήνες της καταστολής που ακούγονται απρόκλητα όλη τη μέρα. Τόσα χρόνια εξόριστος σ᾽ αυτόν τον εφιάλτη που το παρόν του είναι η επανάληψη του άγονου χθες και η έντονη απουσία της ευτυχίας μαρτυράει τον άγνωστο χρόνο της ύπαρξης της. Εγκληματίες είναι οι πολιτικοί και οι κυβερνήτες, δολοφόνοι είναι οι εξουσιαστές και τα αφεντικά, καθάρματα είναι οι μπάτσοι και οι δημοσιογράφοι.

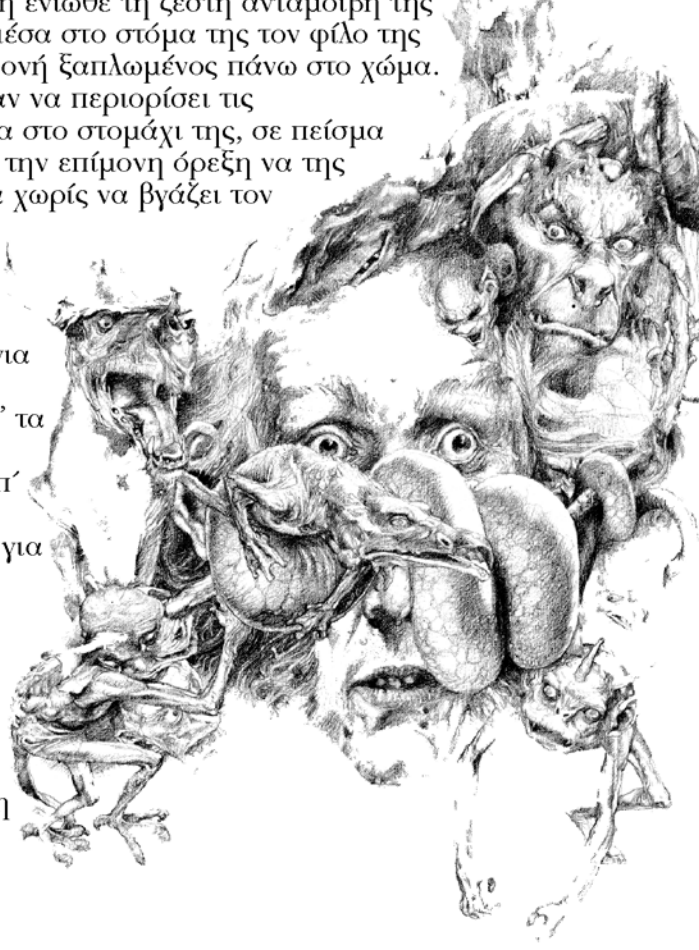
Ακούγοντας το νυχτιάτικο κάλεσμα των αδέσποτων σκύλων που ψάχνουν για καινούριες περιπέτειες εκεί έξω στα σκοτεινά στενά, θα αναζητήσω τη συνέχεια του ταξιδιού μου στα σωθικά αυτής της μητρόπολης. Θα συμπορευτώ μαζί με τους υπόλοιπους κολασμένους και κολασμένες που αντιπροτείνουμε τη δική μας αλήτικη ζωή κόντρα στο καλλωπισμένο τίποτα της βολεμένης νομιμότητας.

Εμείς φτιάχνουμε τη μουσική, εμείς τα όνειρα, εμείς και την πραγματικότητα.

Θα σου μιλήσω για συναισθήματα που ξερνάνε αλήθεια τις ώρες της αγωνίας. Ιστορίες που ξεκινάνε λίγο πριν τα μεσάνυχτα. Σε διάφορα αυτόνομα μέρη που μαζεύουν κόσμο, σα σε προκαθορισμένο ραντεβού.

Μια τέτοια βραδιά λοιπόν άφησα πίσω την είσοδο της πολυκατοικίας που βρωμούσε θλίψη, υγρασία και κάτουρο. Και πήρα το γνωστό κεντρικό δρόμο με τα κίτρινα φώτα απ' τις πανύψηλες τσιμεντοκολόνες, του οποίου η αυταρχικότητα δεν τον αφήνει να εμπλέκεται σε στροφές, παρά να συνεχίζει πάντα ευθεία. Τον ακολούθησα μέχρι να φτάσω στην υπαίθρια εκδήλωση στο κέντρο της πόλης όπου οι καλησπέρες ήταν περιττές και το αλκοόλ πολύτιμο. Η h.c. μουσική μοίραζε καταγγελίες, ένταση και στομαχόπονους, προσκαλώντας τον κόσμο σ' ένα ξέφρενο pogo που δημιουργούσε μία σπείρα οργισμένης αναταραχής. Η όλη προσπάθεια αυτή εκτός απ' τους τραυματισμούς σήκωνε και ολόκληρα νέφη από σκόνη, η οποία κολλούσε πάνω στα ιδρωμένα κορμιά. Η μυρωδιά της σκόνης ανακατεύονταν περίτεχνα με τα ντουμάνια του χασίς, που προς μεγάλη τους ανακούφιση είχαν υποπέσει τα 2/3 τωνπαρευρισκόμενων. Τα πηγαδάκια προσκαλούσαν τους γνωστούς για κέρασμα και το αλκοόλ έρεε άφθονο. Σε ορισμένα σημεία έπρεπε να αποφεύγεις κάτω απ' τα πόδια σου τα άδεια κουτιά και μπουκάλια που ήταν διάσπαρτα παντού. Γνώριμες εικόνες με αγόρια και κορίτσια που παιδεύονταν να βγάλουν απ' τα στομάχια τους τις υπερβολές της βραδιάς παίρνοντας αποκαρδιωτικές εκφράσεις αλλά και από παιδιά με κόκκινα βουρκωμένα μάτια που αρνούταν να αποδεχτούν την απόρριψή τους. Το συγκρότημα εξακολουθούσε να κραυγάζει ανελέητα την αντιεξουσιαστική του ποίηση παρέα πάντα με τις λυσσασμένες ορέξεις των συνένοχων ομοϊδεατών. Πίσω μου κάτω απ' τον απόμερο θάμνο μες στο σκοτάδι, η κοπέλα προς μεγάλη της ικανοποίηση ένιωθε τη ζεστή ανταμοιβή της επιμονής της, τελειώνοντας μέσα στο στόμα της τον φίλο της που σπαρταρούσε απ' την ηδονή ξαπλωμένος πάνω στο χώμα. Η φίλη της δίπλα αγωνίζονταν να περιορίσει τις αναθυμιάσεις της ρακής μέσα στο στομάχι της, σε πείσμα του δικού της φίλου που είχε την επίμονη όρεξη να της ρουφάει ανελέητα τη γλώσσα χωρίς να βγάζει τον παραμικρό ήχο. Μια βαριά αίσθηση μοναξιάς απείλησε να με κυριεύσει και ζήτησα βοήθεια απ' τα δάκτυλα μου φέρνοντας τα στη μύτη μου για να αναγνωρίσω το υπέροχο ανεξίτηλο αλμυρό άρωμα απ' τα υγρά της κοπέλας που με συντρόφευε λίγη ώρα πριν απ' τη συναυλία και που είχα αφήσει επίτηδες επάνω τους για συντροφιά.
Τέτοιες όμορφες βραδιές παίζουν το ρόλο της αποτοξίνωσης απ' τον καθωσπρεπισμό των δημοκρατιών μας. Πιστεύω ότι είναι η ιδανική ατμόσφαιρα για να πνίξεις τη θλιμμένη ανία σου μέσα στη μητρόπολη.

Θυμάμαι που κάποτε η άννα με είχε ρωτήσει τι φοβάμαι περισσότερο και εγώ της είχα απαντήσει· "...τους φίλους μου". Ορισμένες φορές αισθάνεσαι τόσο χαμένος μέσα σε ορισμένες απ' τις σχέσεις σου και τόσο οικεία μέσα σε ένα ξέφρενο χορό μ' αγνώστους, που τα λόγια και οι δικαιολογίες είναι απλώς άχρηστα. Ξεχνώντας έτσι αυτό το συναίσθημα της συνενοχής και της άνισης συνύπαρξης σ' αυτή την ανέραστη τσιμεντούπολη με τα καθάρματα της καταστολής να παρακολουθούν τον ύποπτο βίο μας.

Όπως όλες οι συναυλίες όμως έτσι κι αυτή είχε το τέλος της και η σιγή που ακολούθησε άφησε την απέραντη θλίψη της μοναξιάς να κυριαρχήσει. Τουλάχιστον ρε γαμώτο μου αν όλη αυτή η ένταση και τα συναισθήματα δεν αναλώνονταν στο πεδίο της διασκέδασης αλλά έξω στο δρόμο που βγαίνουμε να αντισταθούμε και να διεκδικήσουμε. Είμαι σίγουρος ότι δεν είμαι ο μόνος που έχω αυτό το συναίσθημα της απώλειας κάθε φορά στο τέλος της συναυλίας τα τελευταία χρόνια. Το πρόβλημα με την εκτόνωση είναι όταν αυτή δεν έρχεται. Τουλάχιστον όχι έτσι όπως εμείς τη θέλουμε, όπως εμείς τη νοιώθουμε, όπως εμείς την περιμένουμε. Γι' αυτό και εμείς πρέπει να είμαστε οι απόλυτοι δημιουργοί της και όχι ο πρόστυχος εκβιασμός που υπονομεύει την εκμετάλλευση και την αποξένωση του καθένα μας.

Ήρθε η ώρα όμως να κινήσω και να βάλω στη διαδικασία της επιστροφής το μεθυσμένο κορμί μου. Παρατηρώντας την κατάσταση διάλυσης που επικρατούσε γύρω μου πήρα κουράγιο και ξεκίνησα μονάχος μου το γνώριμο δρόμο του γυρισμού, που ήταν άδειος, μακρύς και λουσμένος από τα πανύψηλα κίτρινα φώτα. Σέρνοντας τα βαριεστημένα πόδια μου πότε στο βρώμικο γεμάτο πατημένες τσίχλες και γόπες πεζόδρομο και πότε στην έρημη άσφαλτο, ανάλογα με τα εμπόδια που παρουσίαζαν τα παρκαρισμένα αυτοκίνητα και σκουπίζοντας τον ιδρώτα απ' τις άκρες του μετώπου, πότε με τη δεξιά και πότε με την αριστερή παλάμη αντίστοιχα και που στη συνέχεια τις σκούπιζα στην περιφέρεια του παντελονιού μου, αφήνοντάς τον εκεί για δευτερόλεπτα μέχρι να απορροφηθεί. Μυρίζοντας σε δόσεις την άθλια μπόχα των σκουπιδιών που αναδύονταν από τους ξέχειλους μεταλλικούς κάδους. Η παντελής έλλειψη περαστικών έσπασε από έναν λωλό που μιλούσε μονάχος του με ένα μικρό ακουστικό στο ένα του αυτί την ώρα που χάζευε τις βιτρίνες. Ο δρόμος δε φαινόταν διατεθειμένος ούτε τώρα αλλά ούτε και ποτέ, να αφήσει έστω και για λίγο την αυταρχικότητά του για να παίξει επιτέλους ενεργό ρόλο στις επιθυμίες της νύχτας και της φαντασίας και να σε οδηγήσει σε μέρη που δεν αναζήτησε ποτέ κανείς. Αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά ότι η αρχιτεκτονική δόμηση γίνεται για καθαρά πρακτικούς σκοπούς και ότι η φαντασία είναι προσωπική υπόθεση του καθένα.

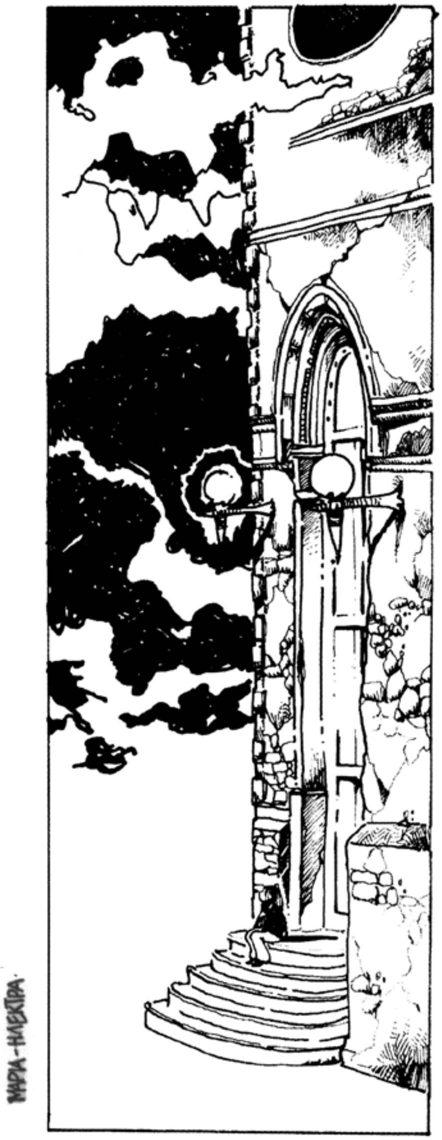
Μόνο ορισμένες κρυφές γειτονιές αποτελούν εξαίρεση. Με αυλές που μυρίζουν αγιόκλημα και μέσα τους μικρά παιδιά που παίζουν με τα νερά βρέχοντας όμορφες και ιδρωμένες κοπέλες που δε φορούν εσώρουχα αλλά μόνο απλά μακό μίνι φορέματα, κοπέλες που προσπαθούν να ξεδιψάσουν την μοναξιά τους πίνοντας κάθε βράδυ δροσερό σεληνόφως.

Σαν τις γειτονιές είναι και οι άνθρωποι. Μόνο ορισμένες εξαιρέσεις βρίσκεις μέσα στο πλήθος που πιστεύουν στην ελευθερία και τη χαρά και αντιστέκονται στη σκοτεινή σοβαρότητα του βάρβαρου κατεστημένου. Τα πράγματα έτσι ήταν από τότε που τα θυμάμαι. Και δε φαίνεται, προς το παρόν τουλάχιστον, καμιά ικανή δύναμη για να αλλάξει τη διάθεση των εγκλωβισμένων σ' αυτό το ριάλιτι παιχνίδι ζωής και θανάτου. Για ένα πράγμα λυπάμαι μόνο. Το ότι απ' το παρελθόν μου, δεν έχει μείνει τίποτα ζωντανό και όρθιο. Παρά μόνο ερείπια και φαντάσματα. Και κάθε φορά που ψάχνω στα συντρίμια του, μόνο ξεχασμένες φωτογραφίες και μακρινές αναμνήσεις βρίσκω, που τονίζουν ακόμη περισσότερο την αίσθηση της απουσίας που υπάρχει γύρω μου. Σα να 'ταν ένα μακρινό όνειρο που τελείωσε μαζί με το δείλι.

Όμως να μην ξεχνάμε ότι ο ήλιος είναι πάντα ίδιος, είτε είσαι νεογέννητος είτε ετοιμοθάνατη. Εσύ είσαι αυτός που καθορίζει τη διαδρομή της ζωής σου μέσα από τα πιστεύω της συνείδησής σου κι όχι οι συνθήκες από μόνες τους.

Η επιστροφή συνεχίζονταν και τη βραδινή σιγή έσπαγε ανά διαστήματα ο υστερικός θόρυβος των συναγερμών, άλλοτε κάποιου παρκαρισμένου αυτοκινήτου και άλλοτε κάποιου κλειστού καταστήματος. Κανείς όμως δε

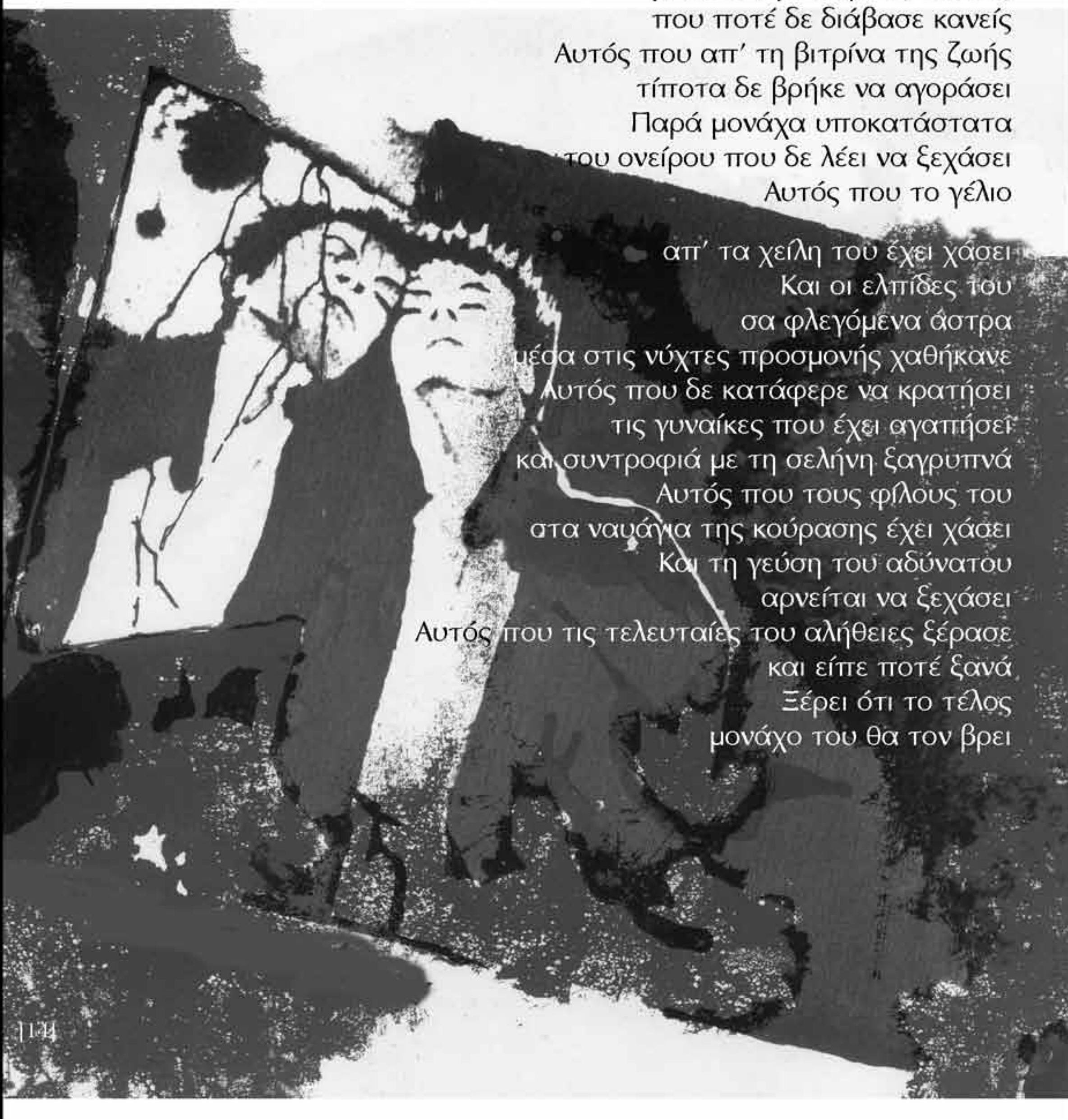
φαινόταν να δίνει σημασία σε αυτό το γνώριμο σπαστικό θόρυβο που εμφανίζονταν συχνά τις νύχτες και προσπαθούσε να περάσει μηνύματα ανασφάλειας. Καθότι η επανάληψη ανάλογων θορύβων κάνει τους ανθρώπους αναίσθητους σε τέτοιου είδους ανούσια καλέσματα ιδίως την ώρα που προσπαθούν να κοιμηθούν. Αυτός ο ατέρμονος ύπνος όμως είναι που χαρακτηρίζει τη διάθεση των κατοίκων αυτών των κλουβιών όλων των μητροπόλεων, που επενδύουν τόσο πολύτιμο χρόνο στην απόκτηση αυτών των μη-αξιών, χωρίς να

τους μένει καθόλου ενδιαφέρον για εκδήλωση αλληλεγγύης, σ' έναν κόσμο που βυθίζεται στο ψέμα, στη φτώχεια και το φόβο. Ο καθένας την πάρτη του και την καριέρα του και η συνείδηση σφουγγαρόπανο.
Έξω απ' αυτή τη λογική υπάρχουν και κάποια πλοία αντίστασης που ταξιδεύουν, μεταφέροντας το παράνομο υλικό της γνώσης και της εξέγερσης. Τα οποία πριν βουλιάξουν και χαθούν για πάντα στην απέραντη θάλασσα, αποχαιρετούν μ' αυτήν την χαρακτηριστικά ανατριχιαστική ύστατη κραυγή θανάτου. Και οι μικροαστοί το μόνο που κάνουν είναι να το παρακολουθούν σε πρώτη αναμετάδοση από τις τηλεοράσεις τους, μέσα στα σαλόνια τους που βρωμάνε χλωρίνη.
Ακολουθώντας πιστά τη γνωστή διαδρομή, είχα φτάσει επιτέλους στη γνώριμη εξώπορτα, για άλλη μια φορά στην ίδια κατάσταση· αποτυχημένη απόπειρα του να σβήσω τη φωτιά στα σωθικά μου με ισχυρή δόση οινοπνεύματος. Όλες οι παραπάνω σκέψεις, μου είχαν δημιουργήσει την ανάγκη να πω δυο τελευταίες κουβέντες με κάποιο γνωστό μου πρόσωπο. Η επιλογή μου όμως να γυρίσω στην οικεία ατμόσφαιρα του σπιτιού, που ήξερα ότι θα ήμουν μόνος, δεν μπορούσε να εκπληρώσει αυτήν μου την ανάγκη. Οπότε σέρβιρα ένα τελευταίο ποτό για να οδηγήσω τον εαυτό μου στο οριακό εκείνο σημείο που ξεχνάει τη γνώριμη αίσθηση της απώλειας που με βασάνιζε κάτι τέτοιες νύχτες σαν και αυτή.
Βγήκα έξω στο μπαλκόνι για να βρω στην ταλαιπωρημένη από τους χειμώνες πλαστική καρέκλα να κάθεται με τα πόδια ακουμπισμένα ψηλά στα κάγκελα τον j.strummer με το γνώριμο λιγδωμένο προς τα πίσω μαλλί του, να πίνει μεξικάνικη τεκίλα και να μου προτείνει το ποτήρι του για να κάνουμε γεια μας.
Μόνο οι αδέσποτοι κολασμένοι ξαγρυπνούν και ουρλιάζουν κάτω από τα μπαλκόνια και μέσα από τους φωταγωγούς σας. Φωνάζοντας όλες εκείνες τις κατάρες που θα ζωντανέψουν τους εφιάλτες μέσα στον ήσυχο ύπνο σας.
Έχεις δίκιο. Είναι μεσάνυχτα και όλη η φύση ησυχάζει. Καληνύχτα...

ΑΥΤΟΣ

Αυτός που από τότε που τον θυμάμαι
άφραγκος και διψασμένος είναι
Αυτός που τη θλίψη απ' τα μάτια του
δεν μπορεί να σβήσει
Αυτός που τα αισθήματα του
στις πληγές της διεκδίκησης έχει χάσει
Και τη μνήμη του
στη λίμνη της μοναξιάς έχει βαφτίσει
Αυτουνού που τα βράδια
έχουν εθιστεί στη σιωπή και τη θλίψη
Και που οι μέρες του
μοιάζουν με κίτρινες σελίδες
που ποτέ δε διάβασε κανείς
Αυτός που απ' τη βιτρίνα της ζωής
τίποτα δε βρήκε να αγοράσει
Παρά μονάχα υποκατάστατα
του ονείρου που δε λέει να ξεχάσει
Αυτός που το γέλιο
απ' τα χείλη του έχει χάσει
Και οι ελπίδες του
σα φλεγόμενα άστρα
μέσα στις νύχτες προσμονής χαθήκανε
Αυτός που δε κατάφερε να κρατήσει
τις γυναίκες που έχει αγαπήσει
και συντροφιά με τη σελήνη ξαγρυπνά
Αυτός που τους φίλους του
στα ναυάγια της κούρασης έχει χάσει
Και τη γεύση του αδύνατου
αρνείται να ξεχάσει
Αυτός που τις τελευταίες του αλήθειες ξέρασε
και είπε ποτέ ξανά
Ξέρει ότι το τέλος
μονάχο του θα τον βρει

Είχα χρόνια να μάθω νέα της και ακόμα περισσότερα να τη δω. Οι παλιοί είχαν καιρό να ακούσουν κάτι γι' αυτή και οι νεότεροι δεν την ήξεραν καν. Κοινή απορία των γνωστών της ήταν το τι είχε απογίνει. Όταν μαζευόμασταν και η συζήτηση γυρνούσε στα παλιά πρόσωπα μόνο εικασίες και υποθέσεις μπορούσαμε να κάνουμε για το που είχε χαθεί. Η ίδια το συνήθιζε να εξαφανίζεται για καιρό χωρίς να λέει κουβέντα. Ποτέ όμως τις δύσκολες στιγμές. Τις δύσκολες ώρες ήταν πάντα εκεί. Κι αν ενημερωνότανε τελευταία, φρόντιζε κι έσκαγε φάντης μπαστούνι ή όπως της άρεζε να λέει:
"άσος μπαστούνι, μάγκα μου...".

Μαζί της γνωριζόμουνα από παλιά. Στην αρχή φίλοι, αγοροκόριτσο αυτή, είχε τις επιθυμίες και τον τσαμπουκά των μεγάλων αγοριών. Τον πρώτο καιρό που είχε σκάσει είχε κάνει εντύπωση το θάρρος και η άνεσή της. Σε κοιτούσε στα μάτια σα να σε ήξερε χρόνια, χωρίς όμως να σου χαρίζει τίποτε. Το ενδιαφέρον έγινε σιγά - σιγά αμοιβαίο και η χημεία είχε τα κατάλληλα συστατικά για να γίνει η σχέση διαχρονική. Έτσι γίναμε κολλητοί και αργότερα εραστές. Με τον καιρό γίναμε και ζευγάρι χωρίς πολλές απαιτήσεις. Ήταν η πιο όμορφη και δυνατή σχέση. Ορισμένες φορές όμως κάποιες περίεργες ανησυχίες που έκρυβε μέσα της τη σπρώχνανε να φεύγει κυνηγημένη, χωρίς και η ίδια να ξέρει την ακριβή αιτία. Αυτό ίσως ήταν και η μοναδική της αδυναμία. Πάντα όμως ξαναγυρνούσε γεμάτη νοσταλγία και διάθεση, αφήνοντας πίσω τις μαύρες σκέψεις. Προσωρινά τουλάχιστον. Και κάθε φορά που ξαναβρισκόμασταν, ένας διάχυτος ενθουσιασμός και μια αστείρευτη αγάπη εκδηλώνονταν στην αγκαλιά μας. Στην ουσία δε χωρίσαμε ποτέ. Οφείλω να ομολογήσω ότι ήταν από τους λίγους ανθρώπους που είχαμε κρατήσει τόσο ζεστή σχέση μέσα στο πέρασμα των χρόνων. Η ωριμότητά της ήταν σταθερή, ούτε παιδιάριζε ούτε γερνούσε. Μόνο τα τατού της ήταν που αργά αλλά σταθερά αυξανότανε. Όπως ορισμένες φορές και η εκδικητικότητά της ενάντια στις κρατικές υπηρεσίες τρομοκρατίας και στους ρουφιάνους τους. Είχε νοιώσει και η ίδια στο κορμί της τον πόνο και την τρομοκρατία που ασκούνε οι εξουσιαστές και ορισμένες φορές έπαιρνε προσωπικά το λογαριασμό των διώξεων, που κάποιες φορές ασκούνταν εναντίον φίλων και

συντρόφων της, σε τέτοιο σημείο που σκιάζονταν το νόημα της αλληλεγγύης ως κοινωνική αντίσταση και έπαιρνε την μορφή του προσωπικού πολέμου. Της άρεσε να κουβαλάει σπίρτα μαζί της, λέγοντας πως είναι πάντα έτοιμη να βάλει φωτιά στο κράτος. Γι' αυτό κι εμείς τη φωνάζαμε το κορίτσι με τα σπίρτα. *Και θαρρείς πως αυτά τα σπίρτα ήταν οι ευχές της για μια καλύτερη κοινωνία που τόσο παθιασμένα προσδοκούσε. Ευχές της καρδιάς της που τα χέρια της μετέτρεπαν σε κίνδυνο. Σαν έκρηξη απελπισίας, λες και της μένανε λίγες μέρες ζωής.*

Ορισμένες φορές οι αλλεπάλληλες απόπειρες αντίστασης ενάντια σε μια τελματωμένη κοινωνική συνθήκη, κούραζαν επικύνδυνα σε σημείο απελπισίας.Τέτοιες στιγμές ήτανε που αισθανόταν τόσο αδικημένη, τόσο μικρή και αδύναμη απέναντι στον καθημερινό κομφορμισμό, ώστε την έπιανε κατάθλιψη και βούρκωνε πιστεύοντας πως η ήττα μας ήτανε καθολική. Κι άλλες φορές πάλι η οργή της την έκανε να ξεστομίζει τέτοιες βρισιές που ντρεπόσουν να κάθεσαι δίπλα της. Η ίδια δεν είχε διαβάσει παρά ελάχιστα για το φεμινιστικό κίνημα αλλά πιστεύω πως ήταν η σύγχρονη αντιεξουσιαστική προσωποποίηση του.

Έτσι ήτανε το κορίτσι με τα σπίρτα. Με μικρή και ανθεκτική γκαρνταρόμπα και ανατρεπτικές διαθέσεις. Κυκλοφορούσε γεμάτη εμπιστοσύνη ανάμεσά μας, φανερώνοντας μια λυτρωτική γι' αυτήν οικειότητα. Ποτέ της δε θέλησε να γίνει κάτι, μόνο να ζήσει μαζί μας. Ήταν αναπόσπαστο κομμάτι του χώρου.

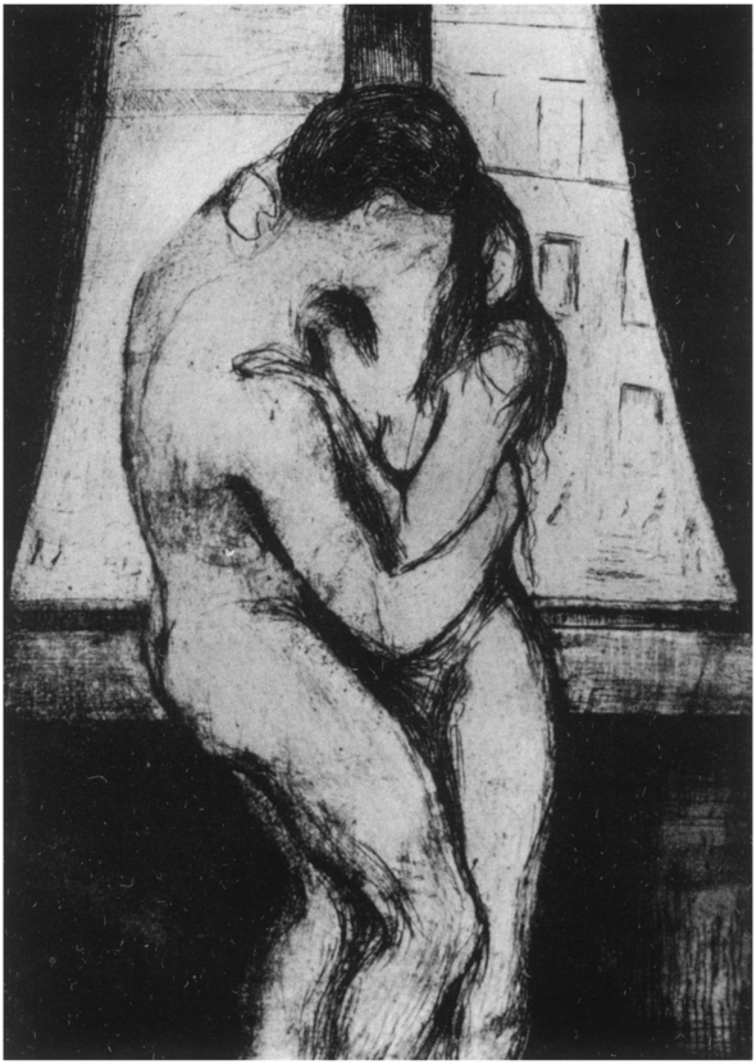
Μόνο που ορισμένες φορές μαράζωνε και έκαιγε τα σπίτια μόνη της μακριά απ' τα αδιάκριτα βλέμματα του κόσμου…

Με την ίδια άνεση που έκανε φιλικές σχέσεις με κορίτσια έκανε και με τα αγόρια. Ο χαρακτήρας της περισσότερο ευαίσθητο αγόρι θύμιζε παρά κορίτσι.

Είχε καταφέρει να αφήσει πίσω τα μικροαστικά κατάλοιπα που υπονομεύανε ανασφάλειες σε αρκετά κορίτσια του χώρου, μ' αποτέλεσμα αυτές να την έχουνε μυθοποιήσει. Υπήρχαν και κάποιες φορές (ελάχιστες ευτυχώς) που είχε πλακωθεί στο ξύλο, αδιαφορώντας αν ο αντίπαλος ήταν αγόρι ή κορίτσι, γομάρι ή αδύνατος. Και στον καυγά που ακολουθούσε όταν μάτωνε, γευόταν το αίμα της πληγής ως αναγνώριση, πράγμα με το οποίο έδειχνε ότι ήταν εξοικειωμένη και δεν της προξενούσε πανικό. Στις πορείες που κατέβαινε συνήθιζε να βγάζει τα σκουλαρίκια από τα διάφορα σημεία του κορμιού της, φοβούμενη τυχόν άσχημες πληγές σε περίπτωση σύγκρουσης.

Μια φορά όταν ήτανε μικρή ένας "ζητάς" σε μια εξακρίβωση της είχε τραβήξει τον κρίκο από το αυτί με αποτέλεσμα να τρέχει για ράμματα. Από τότε φρόντιζε να αποφεύγει τυχόν επανάληψη της δυσάρεστης αυτής εμπειρίας.

Το κορίτσι είχε απορρίψει το ρόλο που της χρέωνε η καθεστωτική κοινωνία και θεωρούσε την ισότιμη παρουσία της νόημα ζωής για την ίδια. Όπως νύχτες γεμάτες νόημα θεωρούσε και τις ατελείωτες συζητήσεις περί συνομωσίας κατά του κράτους με ομάδες που δεν κάνανε εκπτώσεις των πιστεύω τους και με βαριά την ευθύνη της αυτοκριτικής. Είχε τέτοιο κουράγιο και αυτοπεποίθηση που χαρακτήριζαν την προσωπικότητα της.

Μια ανικανοποίητη κατάρα για τη ζωή ήταν η αιτία που της έδινε μια ανεκτίμητη θλίψη στο βλέμμα της, που σ' έκανε να ντρέπεσαι όταν την κοιτούσες κατάματα. Σαν να έφταιγες εσύ που η ευτυχία είχε φανεί πιο επιεικής μαζί σου.

Κι όλο να σουφρώνει κεριά και να αγοράζει σπίρτα…

Και να θέλει να βρίσκεται μόνη με τους ανθρώπους που αγαπούσε προσπαθώντας να εκτιμήσει καθολικά την κάθε στιγμή μαζί τους.

Ήταν φορές που πήγαιναν μαζί οι δυο τους σε μπαρ. Τους άρεζε να σουρώνουνε παρέα μιας και η αγάπη που τρέφανε μεταξύ τους, άφηνε ελεύθερα όλα τα καπρίτσια τους. Ένα απ' αυτά ήταν ότι το κορίτσι σε κάθε παραγγελία ζητούσε και διαφορετικό ποτό, λες και ήτανε σε ζαχαροπλαστείο.

Ήτανε πάντως και οι δυο τους γερά στομάχια και τους άρεζε να συνδυάζουν το αλκοόλ με ερωτικά παιχνίδια.
Μέσα στις σκοτεινές γωνιές του μπαρ αυτή με κρυφές κινήσεις του έπιανε το πουλί του σε τακτά χρονικά διαστήματα, έτσι ώστε η ίδια να φροντίζει να διατηρεί την προσμονή του. Αυτός με τη σειρά του της χάιδευε απαλά τη δεξιά της ωμοπλάτη για να απαλύνει τον πόνο από ένα δύσκολο χτύπημα, που είχε αποκτήσει την περίοδο που είχε μηχανή…
Άφηνε το αγόρι να τη χαϊδεύει όπου αυτό ήθελε και όσο ήθελε σαν να ήταν αδελφός της. Και στο γαμήσι επάνω ότι άρεζε στον ένα λατρεύονταν απ' τον άλλο. Ποτέ της δεν είχε φορέσει πρόστυχα εσώρουχα και δεν είχε βαφεί. Έκανε έρωτα με το κορμί της και όχι με τη φαντασία της. Γούσταρε να παίρνει πρωτοβουλίες λες και κάθε φορά που τελείωνε ξαναγεννιότανε. Μισούσε τις αναστολές κι αφήνανε το φως ανοικτό για να φωτίζονται τα κορμιά και να φαίνονται οι εκφράσεις των προσώπων τους. Εκτός από όταν είχε φεγγάρι. Τότε λοιπόν κλείνανε τα φώτα και άφηναν το φεγγάρι, που έμπαινε στο δωμάτιο απ' το παράθυρο που ήτανε μισό μέτρο πάνω απ' το κρεβάτι, να φωτίζει τα κορμιά τους, ενώ τα χέρια τους ακολουθούσαν τα γνώριμα μονοπάτια. Ήταν φορές που άφηναν τη σιωπή και τη μυρωδιά για παρέα χωρίς να μιλάνε μεταξύ τους, με τις κινήσεις τους να εκδηλώνουν τα συναισθήματα τους. Το αγόρι λάτρευε να μυρίζει τον πεντακάθαρο ιδρώτα απ' τις φρεσκοξυρισμένες αμασχάλες της, την ώρα που της χάϊδευε τους γιαλυστερούς βελούδινους ώμους της και τη ζαχαρένια ραχοκοκαλιά της. Κι ήταν ώρες που οι δυο τους καθόταν αμίλητοι κι αγκαλιασμένοι μέχρι να σηκωθεί ένας απ' τους δυο τους και να βάλει στο στέρεο: buzzcocks, husker du ή adverts. Ευτυχώς είχανε σε γενικές γραμμές τα ίδια γούστα. Άλλες φορές πάλι τους άρεζε να κάθονται στο περβάζι του παραθύρου και να σχολιάζουν τους περαστικούς…
Αλλά όσο γερό στομάχι κι αν είχε το κορίτσι μετά την 5η επιλογή ποτού είχε γίνει κομμάτια. Είχε κλείσει τα μάτια της και είχε γείρει στοργικά στον ώμο του αγοριού, εγκαταλείποντας οποιαδήποτε διάθεση για συνέχεια. Το μουνί της είχε κατεβάσει στόρια, παραδίνοντας το ακυβέρνητο κορμί της στη συντροφική υπομονή του αγοριού.

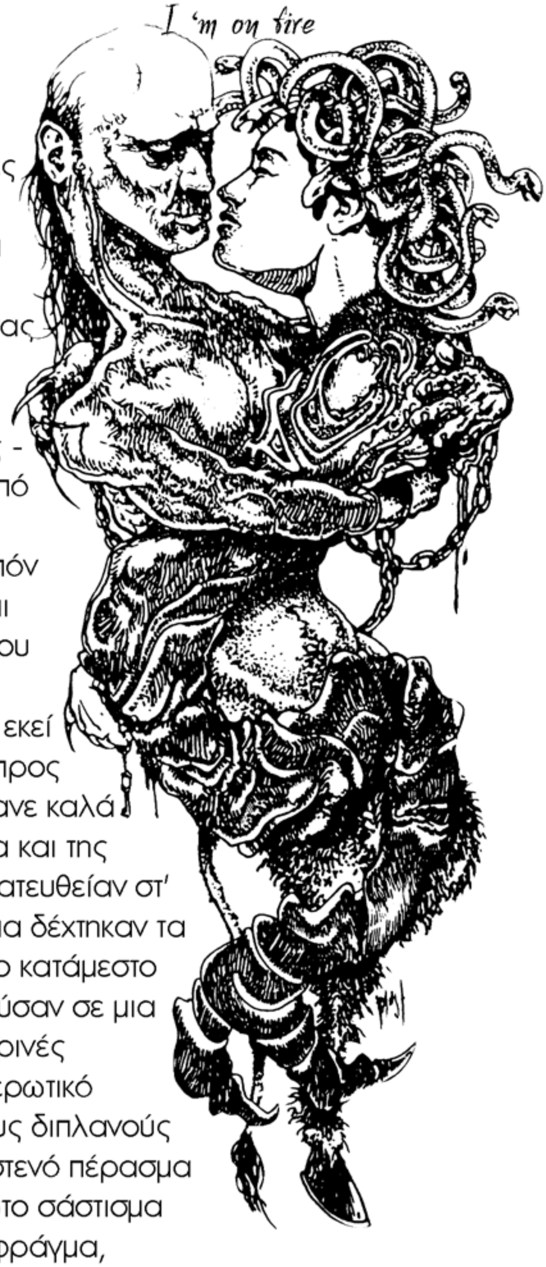

- Και σίγουρα σ' αυτήν την κατάσταση δε φημίζεσαι για τη ζωηρότητα και τη φιλοξενία σου. Το μόνο σίγουρο είναι ότι άμα ψάξω, στις τσέπες σου θα βρω ένα κουτόσπιρτο γεμάτο, το μυαλό σου να σιγοτραγουδάει social distortion, το στόμα σου να βρωμάει αλκοόλ και την καρδιά σου να ταξιδεύει κάπου μακριά σ' έναν πλανήτη με ισότιμη κοινωνία και αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες.

Κι εγώ να φέρνω τη φρέσκια μυρωδιά σου στα χείλη μου
κάθε φορά που με πιάνει απελπισία

ΠΟΥ 'ΣΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΚΟΜΑ ΣΕ ΨΑΧΝΩ…

ΝΥΧΤΑ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

Ήταν φορές που αποζητούσε να βρίσκεται ανάμεσα σε κόσμο ακόμα και άγνωστο. Προσπαθώντας μ' αυτόν τον τρόπο να διώξει τη μοναξιά του. Ορισμένες απ' αυτές τις φορές έκανε τσάρκα απ' τα απρόσωπα στέκια της κατανάλωσης αργά το βράδυ. Χωρίς και ο ίδιος να ξέρει τι ψάχνει, χωνόταν μέσα στο πλήθος παίζοντας το ψύχραιμος και αδιάφορος. Χωρίς να έχει την οικονομική δυνατότητα για να συμμετέχει στην ανταλλαγή οινοπνεύματος - διασκέδασης. Όχι βέβαια ότι το αλκοόλ από μόνο του ήταν ικανό να τον γεμίσει.

Ήτανε μια απ' αυτές τις φορές λοιπόν που έσπρωξε τη βαριά πόρτα του ναού και βρέθηκε στον κατασκότεινο προθάλαμο, που χρησίμευε ως ηχομόνωση. Μια φορά στο παρελθόν λόγω σούρας, είχε εγκλωβιστεί εκεί μέσα χωρίς να μπορεί να βρει την έξοδο προς τον έξω κόσμο και από τότε δεν του καθότανε καλά τέτοιου είδους προθάλαμοι. Με το άνοιγμα και της δεύτερης πόρτας, η μουσική τον χτύπησε κατευθείαν στ' αυτιά, ενώ ένα δεύτερο κατά σειρά χτύπημα δέχτηκαν τα μάτια του απ' τα ψυχωτικά strobe lights. Στο κατάμεστο μαγαζί οι αλκοολικοί θαμώνες παραληρούσαν σε μια κατάσταση ευφορίας και αμνησίας. Νυχτερινές μορφές είχαν αφεθεί σ' έναν προκλητικά ερωτικό χορό τρίβοντας τα κορμιά τους πάνω στους διπλανούς τους, φράζοντας έτσι το ούτως ή άλλως στενό πέρασμα για την άλλη άκρη του μπαρ. Μετά το πρώτο σάστισμα αποφάσισε να διασχίσει αυτό το ερωτικό φράγμα, αναζητώντας κάποια άνετη γωνία στο βάθος.
"Ανέκαθεν συμπαθούσα αυτούς που στα γλέντια χόρευαν μέχρι τελικής πτώσης και σνόμπαρα αυτούς που τη βρίσκανε με το φαΐ", σκέφτηκε. Βρήκε μια βολική γωνία μακριά από τον μπάρμαν, ώστε να μπορεί να παρακολουθεί όσο μεγαλύτερο μέρος από το μαγαζί γινότανε και στη

συνέχεια προέβηκε στην κατάκτηση του πολυπόθητου σκαμπό. Ο επόμενος στόχος ήταν η προμήθεια του αλκοόλ. Οικονομικά ήταν πατωμένος σε τέτοιο σημείο που ούτε το φλασκί του από κάποια κάβα δεν μπορούσε να γεμίσει. Γι' αυτό και ξεκίνησε την οικειοποίηση των ποτών των διπλανών γκαβλοσουρωμένων. Το μοναδικό πρόβλημα ήταν οι μυστήριες μίξεις που θα γινότανε στο στομάχι του απ' όλα αυτά τα διαφορετικά γούστα των διπλανών. Σε μια ερώτηση μάλιστα του διπλανού, του αν το ποτό που κρατούσε το αγόρι στο χέρι του ήταν δικό του, απάντησε καταφατικά και μάλιστα βιάστηκε να συμπληρώσει ότι το πλήρωσε απ' την τσέπη του. Χωρίς να αφήσει κανένα περιθώριο αμφισβήτησης έφερε το ποτήρι με το λικέρ στο στόμα του και άφησε το διπλανό του να σιγοβρίζει, τον οποίο ανέλαβε να παρηγορήσει η ξανθιά κοπελιά του, φιλώντας τον στο στόμα.

- Ε... μην τα θέλει κι όλα δικά του, σκέφτηκε το αγόρι.

Η επόμενη του κίνηση ήτανε να βγάλει το βαρύ δερμάτινο μπουφάν έτσι ώστε να καταφέρει να υπομείνει την αποπνικτική ατμόσφαιρα. Αυτόματα το σιέλ καρό πουκάμισό του φωτίστηκε επιδεικτικά απ' τα black lights, κάνοντας τον να φαίνεται σ' όλο το μαγαζί, συνειδητοποιώντας ότι ήταν ο μόνος που είχε τολμήσει να σκάσει με τέτοιο πουκάμισο σ' αυτό το βλακόμπαρο. Αδιαφορώντας για τις εντυπώσεις, έφερε το αηδιαστικό λικέρ του διπλανού στα χείλη του και πήρε δυο γερές γουλιές. Απέναντί του ένα αμίλητο ζευγάρι έδειχνε να αισθάνεται μια απέραντη γαλήνια θλίψη εκεί μέσα, χαζεύοντας - με ένα βλέμμα που έδειχνε σημάδια λύτρωσης και ηδονής - κάποια αόρατα ξωτικά που προφανώς μόνο οι δυο τους είχαν καταφέρει να ανακαλύψουν μέσα σε όλη αυτή τη φασαρία και το σκοτάδι. Ενώ τα ζευγάρια δεξιά και αριστερά του έδειχναν να έχουν κυριευτεί από μια παρορμητική ερωτική διάθεση, ανταλλάσσοντας παθιασμένα φιλιά στο στόμα και στο λαιμό αντίστοιχα.

Η ώρα περνούσε χωρίς να φανερώνει κανένα ικανοποιητικό σημάδι που να ήταν ικανό να ξυπνήσει τη διάθεσή του.

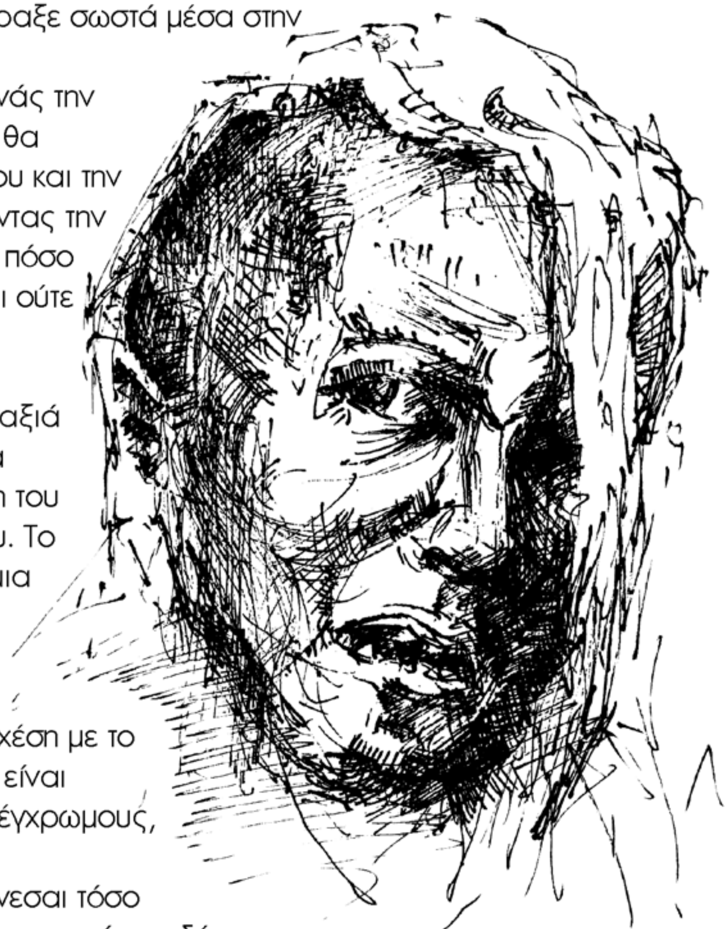
Ώσπου ξαφνικά μια μικρή κοντούλα που δεν ήξερε, ήρθε και έκατσε μπροστά του

προσπαθώντας να πιέσει με το λεπτό - μικρό κορμί της τον κόσμο που είχε γίνει ένας συμπαγής τοίχος αδιαφορίας μπροστά της. Γυρνούσε από την τρισάθλια τουαλέτα και προσπαθούσε προφανώς να φτάσει στους δικούς της. Το αγόρι, εκμεταλλευόμενο το συνωστισμό, της άρπαξε μαλακά το χέρι χώνοντας τα δάκτυλά του ανάμεσα στα δικά της και φέρνοντάς το πάνω στο γόνατό του που ακουμπούσε στο σκαμπό που καθότανε. Έκπληκτη αυτή τον κοίταξε στα μάτια προσπαθώντας να καταλάβει αν τον ήξερε ή αν απλώς ήθελε να την βοηθήσει. Συνειδητοποιώντας ότι τίποτε απ' τα δυο δεν έπαιζε, έφερε την ελεύθερη παλάμη στο στόμα της, χώνοντας το δάκτυλο με το δαχτυλίδι ανάμεσα στα μπροστινά δόντια, δαγκώνοντάς το ελαφρά προσπαθώντας έτσι να κρύψει την αμηχανία της.
-Γεια, της είπε το αγόρι, κοιτώντας την στα μάτια.
-Γεια, απάντησε κι αυτή, ανταποδίδοντας το βλέμμα, δείχνοντας να θέλει να κάνει ένα ολιγόλεπτο διάλειμμα από την κουραστική προσπάθειά της. Αφήνοντας το λεπτό χέρι της στην παλάμη του αγοριού που τώρα αυτός το έσφιγγε και το κοιτούσε σαν κάτι πολύτιμο.

Τα τρία λεπτά σιωπηλής γνωριμίας περάσανε σαν να μην υπήρξανε ποτέ. Η κοπέλα κοιτώντας τον στα μάτια, με εμφανή σημάδια λύπης, του εξομολογήθηκε ότι έπρεπε να πάει να βρει τον φίλο της. Αυτόματα η παλάμη του αγοριού χαλάρωσε και έχασε από μέσα του τα μικρά δάχτυλα που τόσο είχε συμπαθήσει και συνηθίσει. Το αγόρι βέβαια δεν είχε επενδύσει και πολλά σε αυτήν την τρίλεπτη

σχέση, αισθάνθηκε όμως ότι έπραξε σωστά μέσα στην απελπισία της μοναξιάς του.

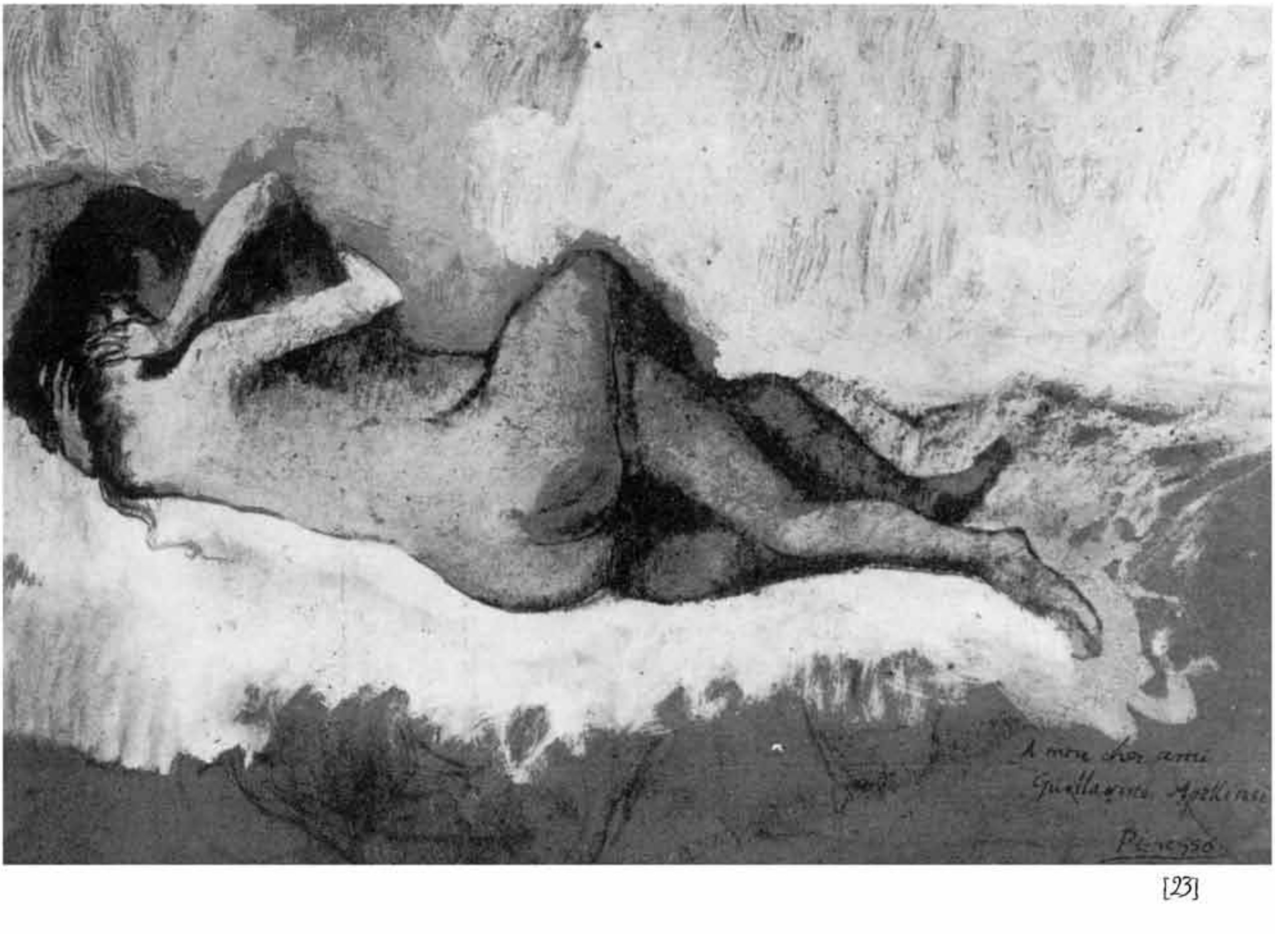

Εξάλλου, "δεν προσπερνάς την ευτυχία επειδή δεν ξέρεις πόσο θα κρατήσει. Την τραβάς επάνω σου και την αγκαλιάζεις σφικτά, προσκαλώντας την σε ένα χορό που δεν γνωρίζεις πόσο θα κρατήσει. Η ευτυχία δεν είναι ούτε συμβόλαιο ούτε καριέρα", αναλογίστηκε.

Ορισμένες φορές η μοναξιά του τον έκανε να λυσσάει για τα γαμήσια, φέρνοντας στην μνήμη του τον "εφιάλτη" των εκτός ελέγχου. Το μόνο που τον πείραζε ήταν ότι μια πάθηση που είχε τελευταία στα γόνατά του, δεν τον άφηνε να γαμιέται με τις ερωμένες του στη στάση των σκύλων (καμία σχέση με το πάρκο των σκύλων). Στάση που είναι ευρέως αγαπητή σε ινδιάνους, έγχρωμους, μηχανόβιους και παγανιστές.
Απλώς είναι στιγμές που αισθάνεσαι τόσο κουρασμένος και αδύναμος, που σου είναι αδύνατο να συνεχίσεις με τους ίδιους ρυθμούς την αντίστασή σου ενάντια στη βιομηχανία της κατανάλωσης και των ψεύτικων ονείρων.
Και αυτές τις δύσκολες ώρες είναι που η ανάγκη για έρωτα και αλήθεια γίνεται τόσο έντονη όσο και η απουσία σου από την ίδια τη ζωή.
Ορισμένες φορές αυτή η αποχή από το τσίρκο της υποκρισίας μας οδηγεί σε αποκλεισμό από τη διάθεση για ζωή. Κι όμως, αυτή η διάθεση είναι ένα από τα ελάχιστα όπλα που μας έχουν απομείνει ενάντια στη σύγχρονη αφομοίωση του θανάτου.
...Μόνο να, που σε κάποια φάση συνειδητοποίησα ότι έχω ξεχάσει να φιλάω στο στόμα και προσπάθησα να θυμηθώ το αίσθημα που σου προκαλεί αυτή η πράξη καθώς και τη γεύση της υγρής αυτής επαφής.
Το αγόρι αμετανόητο άρπαξε τη μικρή πράσινη μπύρα των διπλανών του, χωρίς αυτοί να τον δούνε και αποχαιρέτησε σιωπηλά τους θαμώνες απαλλάσσοντας τους από την παρουσία του.

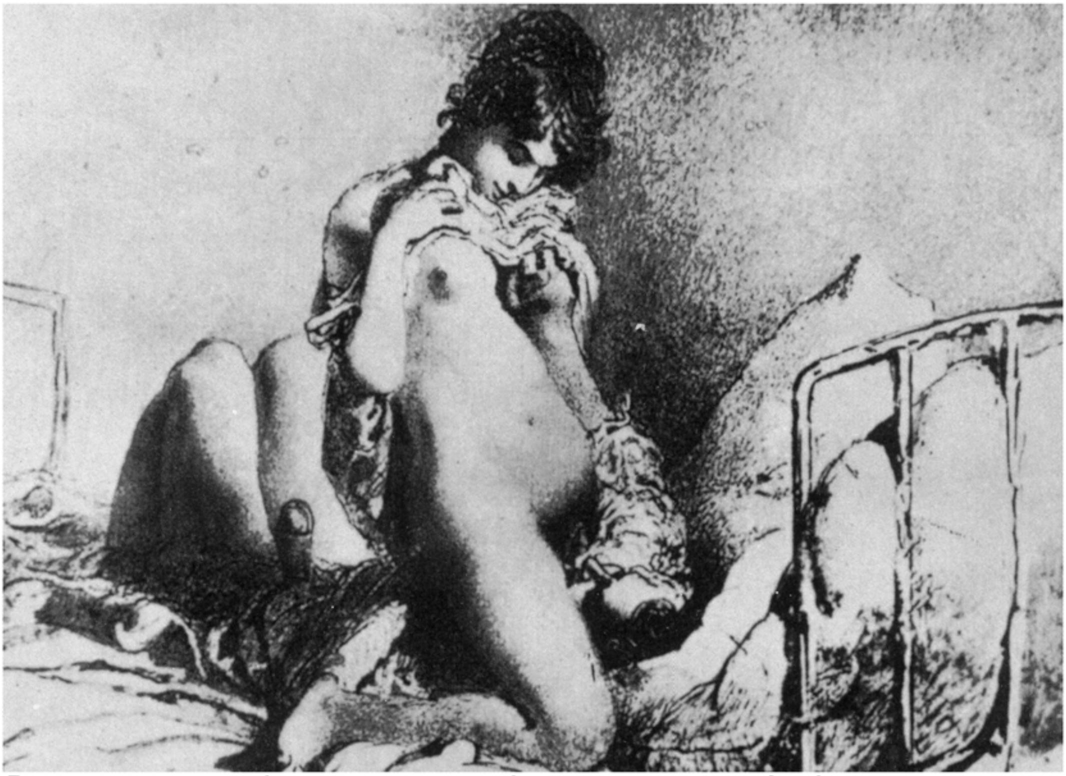
ΓΑΥΔΟΣ 8/'99

Και οι δυο τους είχανε μεγαλώσει μέσα σε μητροπόλεις.
Το αγόρι ήτανε μονάχο κι οργισμένο. Μονάχο επειδή κολυμπούσε σε ανεκπλήρωτα συναισθήματα κι οργισμένο επειδή πλήρωνε μια ξεχασμένη τιμωρία στέρησης. Ο ίδιος εξάλλου είχε μεγαλώσει μέσα στη νεκρόπολη σαν εξόριστος κι αυτό του είχε μάθει να μην εμπιστεύεται κανέναν και να μην πιστεύει σε ήρωες.
Το κορίτσι ζούσε και αυτό στον ίδιο κόσμο με το αγόρι. Κουβαλούσε κι αυτή την κατάρα της κυνηγημένης αλήθειας. Τα μακριά κόκκινα μαλλιά της έγλειφαν τους ώμους της ενώ το φωτεινό της πρόσωπο έλαμπε σαν τη σελήνη. Το βλέμμα της φλογερό και απόμακρο απ' όσα δεν ήθελε να μοιράζεται. Η άνεση στις κινήσεις της φανέρωνε ότι δεν πρόκειται για κάποια που φοβόταν ή εκπλήσσονταν εύκολα. Αντιθέτως φαινόταν να γνωρίζει και να πιστεύει στον εαυτό της.
Τριγυρνούσε στα ίδια στέκια με το αγόρι. Είχανε βρεθεί δίπλα -δίπλα σε πορείες, καταλήψεις και συναυλίες. Το αγόρι την ερωτεύτηκε αμέσως και αισθανόταν την ανάγκη να τραβιέται όλο και περισσότερο σε μέρη που ήξερε ότι θα έβρισκε και αυτήν, με μοναδικό σκοπό να την παρατηρεί για να μαθαίνει όσα περισσότερα μπορούσε γι' αυτήν. Η παρουσία της του είχε γίνει απαραίτητη, όπως το αλκοόλ στον μεθυσμένο. Το πρόβλημα ήτανε ότι σιχαινότανε να παίζει το παιχνίδι του κυνηγού με το θήραμα. Αν και με το συγκεκριμένο κορίτσι δεν ήταν σίγουρο ποιος θα ήταν ο κυνηγός και ποιος το θήραμα.

Έτσι λοιπόν, συνέχιζε να δηλητηριάζει τα σωθικά του με αλκοόλ, παρατηρώντας την απλώς και περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή.
Αυτή πάλι έδειχνε ότι κάτι είχε καταλάβει· άλλοτε το έπαιζε αδιάφορη, άλλοτε τον έκαιγε με το βλέμμα της κι άλλοτε του φυσούσε τον καπνό στο πρόσωπο. Ώσπου μια μέρα, για να τον εκδικηθεί για τη δειλία του, εξαφανίστηκε.
Το αγόρι τα έβαλε με τον εαυτό του για άλλη μια φορά, αλλά στο τέλος καλλιέργησε μια πίστη μέσα του ότι κάποτε θα συναντιόταν και πάλι. Περάσανε χρόνια χωρίς να τη δει κι αυτός συνέχιζε την μοναχική του αναζήτηση, μη μπορώντας να χορτάσει απ' τις νεκρές αλήθειες που τον ταΐζανε τα βράδια.
Το καλοκαίρι ξεκίνησε να πάει στο νησί που πήγαινε χρόνια τώρα κουβαλώντας μαζί του διφορούμενα συναισθήματα. Μετά από ένα βράδυ ατελείωτης αναμονής στο τελευταίο λιμάνι πριν τον προορισμό του, ήρθε το ξημέρωμα και μαζί του ήρθε κι αυτή, που αυτός περίμενε τα τελευταία χρόνια.
Το βλέμμα του καρφώθηκε επάνω της και κλείδωσε το πρόσωπό της. Θέλησε να χώσει το χέρι του στα κάρβουνα των ματιών της αλλά σκέφτηκε ότι τώρα τον βλέπει κόσμος κι έτσι το ανέβαλε και πάλι.
Το καράβι ξεκίνησε για το τρίωρο ταξίδι του, με σκοπό να καταφέρει να ξεφορτώσει τους επιβάτες του στο γνωστό ερημονήσι. Η πρώτη βδομάδα ήταν ακριβώς όπως έπρεπε να είναι για αντιήρωες πρωταγωνιστές. Γεμάτη αλκοόλ, αδράνεια και ήττα. Στο τέλος της εβδομάδας όμως, ο ρόλος των κομπάρσων είχε πραγματοποιηθεί. Είχανε μεσολαβήσει σαν ενδιάμεσοι για να γνωριστούνε επιτέλους οι δυο τους. Ο χρόνος τελείωνε και γι' αυτό οι κομπάρσοι αποφασίσανε να αποσυρθούν και να τους αφήσουνε μόνους.
Το αγόρι αποφάσισε πως ήταν ο καιρός να ξεδιψάσει καίγοντας τα χείλη του στη φωτιά που έκαιγε μπροστά του. Ήταν ακριβώς την ώρα που η θάλασσα

ζευγάρωνε με τον ήλιο. Αυτή γυμνή έπλενε τα πιάτα της, ξαπλωμένη στα ήσυχα κύματα. Αυτός τότε παρατήρησε για πρώτη φορά τον υπέροχο λαιμό της. Αμέσως του ήρθε η επιθυμία να μπήξει τα δόντια του βαθιά μέσα και να γευτεί το καυτό γλυκό αίμα της, το οποίο φαντάστηκε ότι θα έπρεπε να έχει το ίδιο χρώμα με τα μαλλιά της και το οποίο στη συνέχεια θα κυλούσε στο γυμνό ώμο της για να ανακατευτεί στο τέλος με τη θάλασσα και τα πιάτα. Ανέβαλε όμως για δεύτερη φορά την επιθυμία του και σκέφτηκε ότι ο κρίστοφερ λη, θα πρέπει να ήταν φοβερό άτομο. Έτσι αρκέστηκε στο να σιγουρέψει το βραδινό ραντεβού.
Το αγόρι ήρθε φέρνοντας μαζί του κρασί και ρακή. Αισθανόταν ότι γνωρίζονταν χρόνια τώρα και ήταν πολύ άνετος και διαχυτικός στις κινήσεις και τα λόγια του. Το κορίτσι δε φάνηκε να συμμερίζεται απόλυτα τον αυθορμητισμό του, άλλα ούτε και να σαστίζει. Σαν καλή οικοδέσποινα όμως τον άφησε να βολέψει το χέρι του στο χέρι της.
Την άλλη μέρα οι φίλοι τους τους εγκαταλείψανε μονάχους στο νησί. Αυτοί, καθότι μόνοι, γείτονες και τα τέτοια, αποφασίσανε να μαγειρεύουνε μαζί. Κι έτσι κάθε δείλι βρισκόντουσαν στη φωλιά του κοριτσιού μαθαίνοντας του την αλχημεία της μαγειρικής της και ξεναγώντας τον στις μουσικές της προτιμήσεις. Αυτός θέλοντας να ρουφήξει όσα περισσότερα γίνονταν από το εγώ της, άφηνε τον εαυτό του να κολυμπάει ελεύθερα σε αυτό το υπέροχα αληθινό όνειρο που πρωταγωνιστούσανε και οι δυο τους.
Η νύχτα τους έβρισκε πάντα μαζί. Το φεγγάρι εξακολουθούσε να γεμίζει - όπως και η καρδιά του αγοριού άλλωστε - και να τους λούζει στη ζεστή άμμο. Το αγόρι ήταν πολύ τρυφερό μαζί της γιατί έβλεπε το κορίτσι σαν ότι πολυτιμότερο είχε ποτέ. Πρώτα της χάϊδευε τ' αλμυρωμένα μαλλιά της και μετά

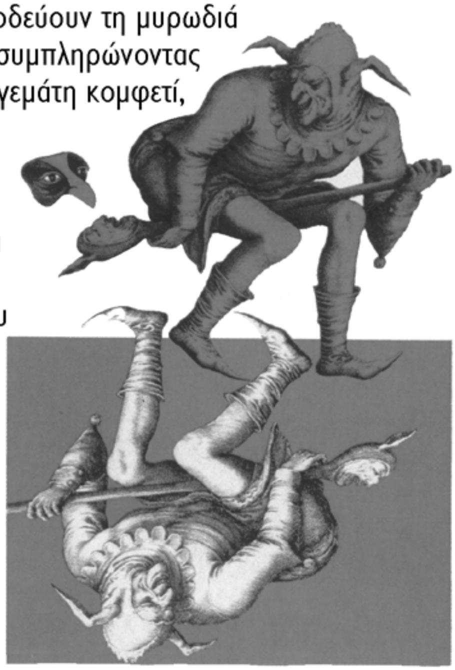

όσο πιο τρυφερά μπορούσε της χάιδευε τα μάγουλα και το μέτωπό της, σαν να ήθελε να της καθαρίσει πρόσωπο. Αυτό το πρόσωπο που ήταν τόσο ερωτευμένος μαζί του.
Έπειτα έσκυβε και της φιλούσε στοργικά τα μάτια, πρώτα το ένα και μετά το άλλο και κατόπιν το επαναλάμβανε με τα αλμυρά μάγουλά της. Μετά σειρά είχαν τα χείλια της, τα οποία φιλούσε όσο πιο απαλά μπορούσε σα να κοιμόταν και να φοβόταν μην την ξυπνήσει, που και αυτά είχαν τη γεύση της θάλασσας. Συνέχεια είχε το υπέροχο χέρι της. Αφού έχωνε τα δάχτυλά του ανάμεσα στα δικά της, το σήκωνε και φιλούσε την ιδρωμένη χούφτα της σα να ήθελε να ξεδιψάσει με τον ιδρώτα της. Κατόπιν, σφίγγοντας το μες στο δικό του, το τοποθετούσε κάτω από το κεφάλι του σαν μαξιλάρι, σα να ήθελε να γαληνέψει και να ακούσει τις σκέψεις της μες στη νυχτιάτικη σιωπή.
Τώρα πλέον ήταν πραγματικά κοντά, οι δυο τους μόνοι εκεί κάτω και το φεγγάρι εκεί ψηλά να τους φωτίζει εκνευριστικά. Η κοινή επιθυμία να κάνουν έρωτα, να γίνουν επιτέλους ένα, κυκλοφορούσε στα ζαλισμένα τους κεφάλια. Το αγόρι ήθελε όταν της έκανε έρωτα να κολυμπάει μέσα στο μυαλό της και να χαθεί εκεί. Να ριζώσει εκεί μέσα για πάντα. Ήθελε όση ώρα θα ήτανε μέσα της να ταξιδεύει στις σκέψεις της.
Η καλύτερη τους ήταν ο πανσέληνος. Ήταν τότε που το κορίτσι τον άφησε να γευτεί τους ερωτικούς χυμούς της, οι οποίοι είχαν γίνει ακόμα πιο αλμυροί απ' το αλάτι που είχε κρατήσει το κοντό τρίχωμα της ήβης της. Το αγόρι αισθάνθηκε ότι ξεδίψασε πραγματικά.
Κάθε βράδυ ανταλλάσσανε άγριες ιστορίες· μιλώντας για νύχτες με φωτιές που καίγανε την οργή του χθες. Κάτω απ' τα φλεγόμενα αστέρια που κι αυτά με τη σειρά τους δείχνανε να παίρνουν φωτιά απ' αυτά που ακούγανε και βλέπανε εκεί κάτω. Το αλόγιστο πάθος πνιγότανε στο άπλετο αλκοόλ και μόνο όταν τα σωθικά τους κολυμπούσαν στο αλκοόλ αποφασίζανε να ρθούνε πιο κοντά και ν' ανταλλάξουν με τις αλμυρές τους γλώσσες σάλια ανάμεικτα με ρακή, αγκαλιασμένοι σφικτά, τρίβοντας τα άπλυτα ρούχα τους πριν εξαφανιστούν από πάνω τους.
Το κορίτσι είχε ταξιδέψει σε πολλά μέρη και είχε γνωρίσει πολλούς ανθρώπους, ενώ το αγόρι δεν είχε ταξιδέψει καθόλου γι' αυτό και της ζητούσε να του λέει για τα εξωτικά μέρη που αυτό φαντάζονταν και ήθελε να πάει. Σίγουρα την είχαν αγαπήσει περισσότεροι από όσους είχε αγαπήσει αυτή.
Το αγόρι είχε φτιάξει μια εικόνα με το μυαλό του για να ζωγραφίσει τη σχέση τους. Αυτός το λιμάνι και αυτή το καράβι.
Κι έλεγε στον εαυτό του: τι να ζηλέψει το καράβι απ' το λιμάνι; Το λιμάνι είναι πάντα εδώ στο ίδιο μέρος και μαθαίνει τα νέα απ' τα καράβια, ενώ το καράβι γυρνάει ελεύθερο ταξιδεύοντας όπου θέλει, πηγαίνοντας στο λιμάνι μόνο για να ξεκουραστεί. Όμως το λιμάνι είναι πάντα εδώ γερό, δυνατό, με τις πληγές του. Ενώ το καράβι μπορεί και να χαθεί σε κάποιο απ' τα ταξίδια του.
Ο καθένας με το τίμημα της κατάρας του.

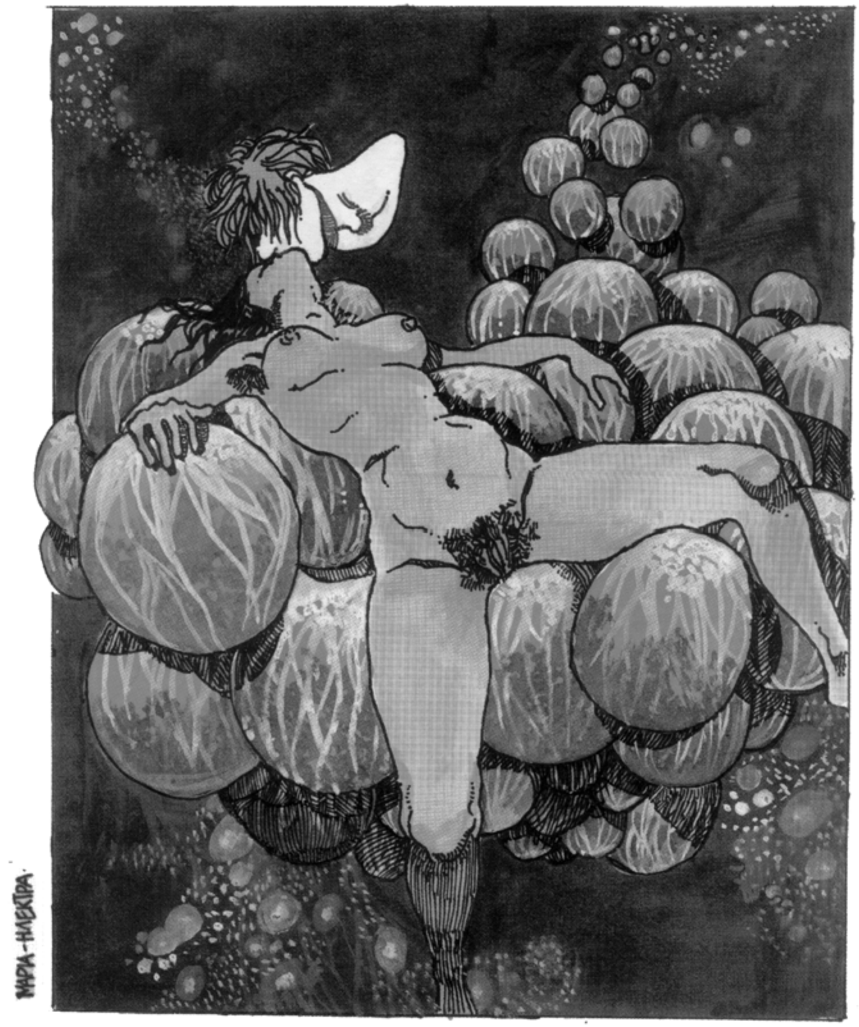
ΑΠΟΚΡΙΕΣ '97

Δεν του έβγαινε να μπαλαμουτιάζει μέχρι τελικής πτώσης τον άνθρωπο που τον ενδιέφερε. Πίστευε ότι το ενδιαφέρον επαφής και οι σχέσεις μεταξύ τους, έπρεπε να στηρίζονται σε διαφορετικού είδους συναισθήματα και όχι με τη μορφή ανταγωνισμού και εντυπωσιασμού. Τουλάχιστον όχι μεταξύ τους.

Τις τελευταίες μέρες του καρναβαλιού στη φωτισμένη και στολισμένη γριά πόλη, παρέες από μασκαράδες, που επιτέλους βρήκαν το θάρρος να φανερώσουν τα καταπιεσμένα συναισθήματα τους, έχουν πλημμυρίσει το κέντρο της πόλης. Συντηρητικοί σπασίκλες, αλλά και αθώα παιδιά κάθε ηλικίας προσπαθούν να ξεφαντώσουν σ' αυτήν την αρχαία γιορτή που έχει ημερομηνία λήξης. Γιορτινές μουσικές απ' τα μπαλκόνια και τις πλατείες συνοδεύουν τη μυρωδιά του μπαρουτιού, του αλκοόλ και της υγρασίας, συμπληρώνοντας έτσι το σκηνικό της βρώμικης πόλης, που είναι γεμάτη κομφετί, σερπαντίνες και ποδοπατημένες μάσκες.

Συναντιούνται σ' ένα απ' τα πανηγύρια, που λαμβάνει χώρα στην παραλιακή πλατεία. Έχουν ξαναβρεθεί σε φιλικά πάρτι και σε σπίτια γνωστών. Το ενδιαφέρον από τη πλευρά της κοπέλας είναι φανερό, ενώ τα συναισθήματα του αγοριού περισσότερο θυμίζουν τη "νύχτα των νεκρών" στο μακρινό μεξικό, παρά τη διάθεση ζευγαρώματος. Αν και βαμμένη με μαυροκόκκινες γραμμές στο πρόσωπο, η κορμοστασιά της ήταν γνωστή από αρκετά μέτρα μακριά. Σ' αυτό βέβαια βοηθάει κι ο γνωστός επίδεσμος που έχει στο γόνατο. Τα χέρια του πρώτα χαϊδεύουν τα μακριά, πυκνά μαλλιά της και μετά αγκαλιάζουν τη λεπτή μέση της. Στη συνέχεια έσκυψε και φίλησε τα λεπτά, ζεστά και φιλικά χείλια της. Ήταν τόσο ευπρόσδεκτη η γλώσσα του μέσα στο στόμα της.
Εκτός απ' την αγάπη της γεύτηκε και το ξερό κόκκινο κρασί που είχε αφήσει το στίγμα του στη γλώσσα και την αναπνοή της. Αυτό του άνοιξε την όρεξη και πήρε την 2λιτρη μπουκάλα απ' το χέρι της και την έχωσε στο στόμα του τραβώντας μια γερή γουλιά. Αγκαλιάζονται ανάλαφρα και βαδίζουν στα στενά της πόλης, ανοίγοντας χώρο ανάμεσα στους μασκαράδες. Η αμοιβαία ανυπομονησία που νιώθανε για να ξυπνήσουν τις ορέξεις τους, τους κάνει να σταματήσουν και να καθίσουν πάνω σ' ένα παρκαρισμένο σαράβαλο αυτοκίνητο. Ασχολούνται για λίγα λεπτά ο καθένας με το στόμα του αλλουνού, καταβάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες για να ξυπνήσουν τη φωτιά μέσα τους.
Έπειτα απ' την ολιγόλεπτη απαλλοτρίωση σάλιου κάνουν αυτοβούλως ένα διάλειμμα. Το χαρακτηριστικό της συνάντησης τους ήταν οι ελάχιστες κουβέντες που αντάλλαξαν

μεταξύ τους.
Θεωρούσαν παραπάνω από περιττό ίσως και καταστροφικό το να μπουν στην προστυχιά του διαλόγου. Μια από τις ελάχιστες φορές που σπάσανε την όμορφη αυτή σιωπή ανάμεσα τους, ήταν όταν η κοπέλα, ξεφλουδίζοντας την ετικέτα του μπουκαλιού, είπε στο αγόρι:
- Έλα, κάτσε εδώ κοντά μου για να μιλάμε και να σε νιώθω, μη φοβάσαι.
- Δε φοβάμαι… ντρέπομαι.
- Ντρέπεσαι;
- Ναι, ρε γαμώτο, είσαι τόσο όμορφη!
Και συνέχισαν να φιλιούνται ανταλλάσσοντας χνώτα κόκκινου ξηρού.
Μετά από εξαντλητική άντληση όλης της υγρασίας των στοματικών τους κοιλοτήτων, αποφάσισαν δυστυχώς να ξαναμπούν στον κόπο του διαλόγου. Αυτή τη φορά άρχισε το αγόρι κοιτώντας ψηλά το σκοτεινό ουρανό.
- Ξέρεις… όταν σιγεί η μουσική… έρχεται η μοναξιά, γι' αυτό κάτσε πιο κοντά μου, σφίξε με και φίλα με. Μίλα μου και γέμισε το στόμα μου με αγάπη και κόκκινο κρασί.
Αυτό ήταν αρκετό ώστε οι αδένες τους να εκκρίνουν ικανοποιητική ποσότητα σάλιου για άλλα πέντε λεπτά τουλάχιστον. Έπειτα σηκωθήκανε και κατευθύνθηκαν προς την έξοδο του στενού. Στην πορεία συνειδητοποίησαν ότι τα πόδια τους δεν τους κρατούσαν και ισορροπούσαν με το ζόρι, ακουμπώντας ο ένας πάνω στον άλλο. Ήταν φανερό ότι η ερωτική συνέχεια βρισκόταν σε τέλμα. Μετά από μερικά μέτρα και κάτω από ένα κλασσικό φανάρι μεγαλούπολης, στο οποίο ήταν σταθμευμένο ένα ταξί, αποφασίσανε να χωρίσουν, ανανεώνοντας το ραντεβού με την πρώτη ευκαιρία.
Πήρε πολύς καιρός μέχρι να ξαναβρεθούνε και ήτανε πλέον τόσο δύσκολο να ξαναρχίσουνε.

…ΣΥΓΝΩΜΗ

ΣΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ 12-2003

Στο λεωφορείο, την ώρα αιχμής, που ήταν κατάμεστο από κόσμο και μυρωδιές, το ανθρώπινο κύμα έφερε μπροστά του μια μικροκαμωμένη μελαχρινή με μακριά μαλλιά. Αυτός καθόταν στη δεξιά έξω θέση από τις κλασσικές διπλές θέσεις των λεωφορείων.

Κοιταχτήκανε ταυτόχρονα για να δει ο καθένας τα μούτρα του άλλου. Η κίνηση έξω ήταν σχετικά νευρική κι αυτό έκανε τον οδηγό ορισμένες φορές να φρενάρει απότομα. Κάθε φορά που γινόταν αυτό, όλοι οι όρθιοι επιβάτες που είχαν γίνει μια μάζα κουνιότανε μπρος - πίσω. Η κοπέλα πάσχιζε να κρατηθεί έχοντας το ένα χέρι όρθιο στα χερούλια της οροφής και το άλλο δίπλα στη μέση της, σφίγγοντας το χερούλι απ' το μπροστινό κάθισμα του αγοριού. Φορούσε μαύρο κολάν κι ένα ξεκούμπωτο άσπρο αδιάβροχο, που τελείωνε πάνω απ' τη μέση της. Από μέσα είχε μόνο ένα καλοκαιρινό κοντό μπλουζάκι, που άφηνε το στολισμένο μ' ένα διάφανο πετράδι ομφαλό της, εκτεθειμένο και σε απόσταση αναπνοής απ' την τυχερή μύτη του αγοριού. Καθώς η κοπελιά δε θα χαρακτηριζότανε ψηλή, η κίνηση που έκανε για να επαναφέρει το κορμί της στα ίσια κάθε φορά που έχανε την ισορροπία από τα φρεναρίσματα, ανέβαζε το λεπτό μπλουζάκι ακόμα παραπάνω αποκαλύπτοντας όλο και περισσότερη περιφέρεια απ' την μέση της. Οι ρυθμικές αυτές κινήσεις φέρνανε για

ΜΑΡΙΑ-ΗΛΕΚΤΡΑ

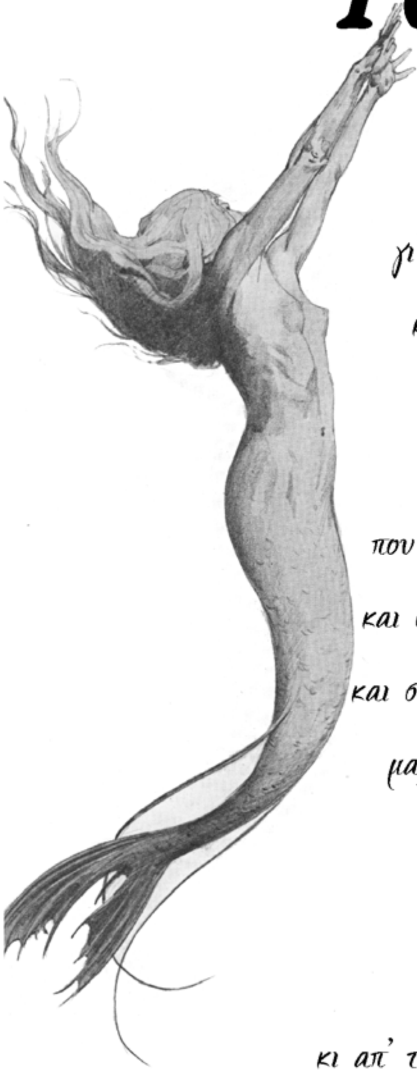
δευτερόλεπτα το στολίδι της τόσο κοντά στα χείλη του αγοριού, ώστε αυτός νόμιζε ότι σχεδόν γευότανε τη σάρκα της, παρατηρώντας ταυτόχρονα τους πόρους της κοιλιάς της να φουσκώνουνε. Ταυτόχρονα με το χορό της μέσης της τα μακριά μαύρα μαλλιά της χυνότανε μέχρι κάτω από τους ώμους και πάνω στο άσπρο μπουφάν της. Όταν κάποιος επιβάτης πίεζε το πλήθος για να κατέβει, η κοπελιά έσκυβε αργά πάνω απ' το κεφάλι του αγοριού, έτσι ώστε να κάνει χώρο για τον επιβάτη. Κάθε φορά που συνέβαινε αυτό, τα μαλλιά της μπαίνανε στο αφτί και το μάτι του αγοριού που το αποδεχότανε με μεγάλη ικανοποίηση, αποφεύγοντας να κάνει οποιαδήποτε κίνηση για να απομακρύνει το πρόσωπο του απ' αυτό το χάδι. Όλος ο χορός συνοδεύονταν από ένα σχεδόν ενοχλητικό άρωμα γιασεμιού, το οποίο στη συνέχεια αποδείχτηκε κάτι

παραπάνω από λυτρωτικό, μιας και ήρθε να καλύψει όλη τη βαριά μυρωδιά των κορμιών που είχαν κονσερβοποιηθεί μέσα σ' αυτό το λεωφορείο. Παρόλο που ο χορός κράτησε περίπου 10 λεπτά πάνω απ' το κεφάλι και μπροστά στα μάτια και τη μύτη του αγοριού, αυτό δεν κατάφερε να προσανατολίσει από πού ερχότανε το άρωμα. Απ' τα μαλλιά ή απ' τον ομφαλό της; Την προσπάθεια διέκοψε ένα απότομο φρενάρισμα του οδηγού, σαν να ήθελε να τους βοηθήσει στο να συνάψουν σχέση. Η κοπέλα έχασε την ισορροπία της και αναγκάστηκε να κρατηθεί απ' τον δερμάτινο ώμο του αγοριού, κοιτώντας τον εκτεθειμένη στα μάτια σαν να έφταιγε, ζητώντας του συγνώμη. Το αγόρι χαμογελώντας σήκωσε το κεφάλι του ευθεία στο πρόσωπο της φανερώνοντας μια ευχάριστη οικειότητα με τα μάτια του.

Το λεωφορείο συνέχισε τη διαδρομή του γι' ακόμη μια φορά, δυστυχώς όμως η επόμενη στάση έμενε να χωρίσει αυτήν την όμορφη αν και άβολη σχέση. Η κοπέλα απομάκρυνε το κορμί της απ' το πρόσωπο του αγοριού. Πάτησε το κουμπί για στάση και την ώρα που άνοιγε η πόρτα ανταλλάξανε κλεφτά μια αποχαιρετιστήρια ματιά.

ΓΟΡΓΟΝΕΣ

Μίλα μου για γοργόνες
γι' αυτές που σε πιστεύουν
και μαζί σου ταξιδεύουν.

Μίλα μου για γοργόνες
που στα όνειρά μου κολυμπούν
και στον κόσμο τους με τραβούν
και στους ωκεανούς της ευτυχίας
μαζί μας θέλουν να χαθούν.

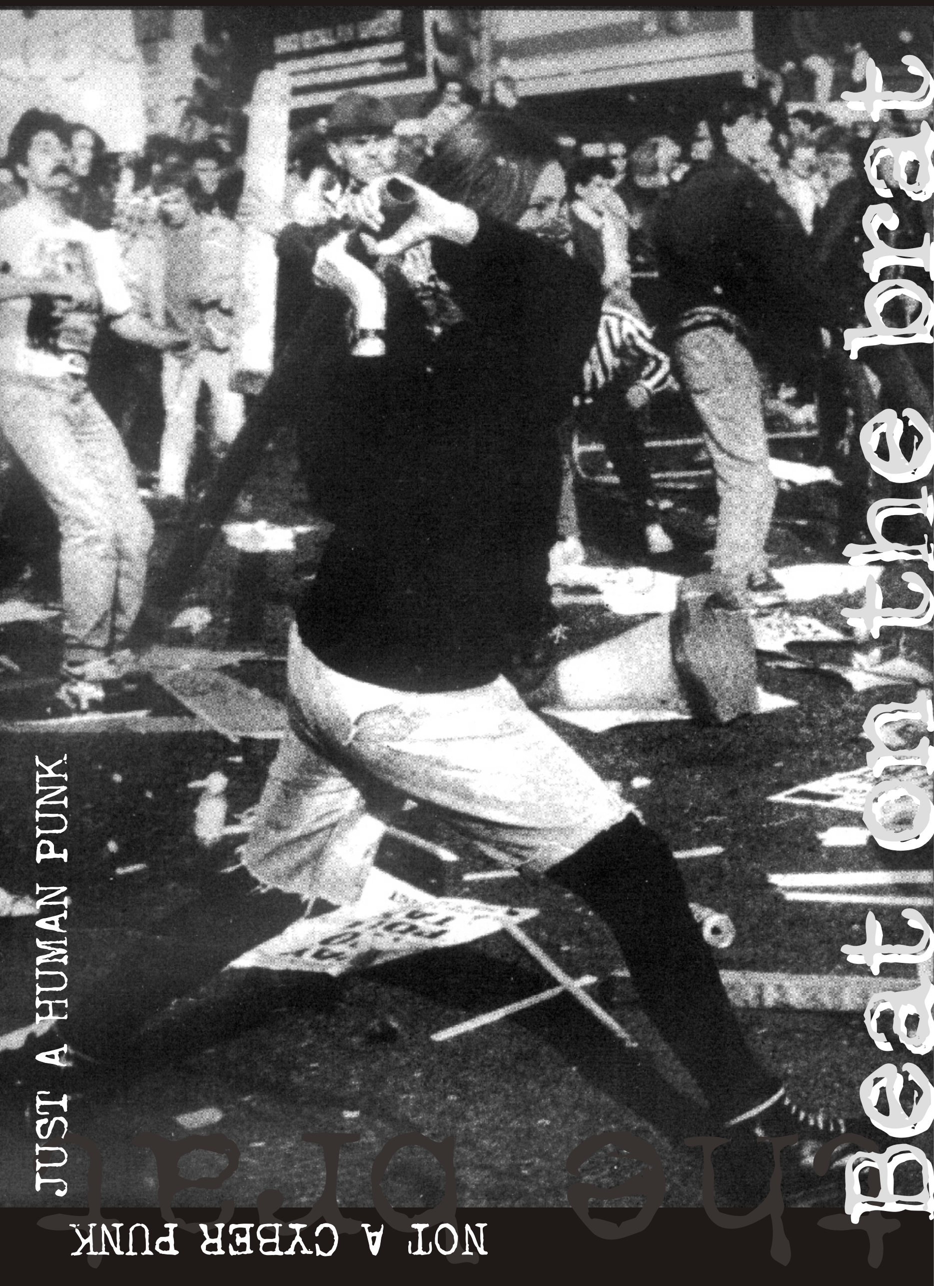
Μίλα μου για γοργόνες
που το χρόνο αψηφούν
κι απ' την ηδονή της αλήθειας μεθούν.

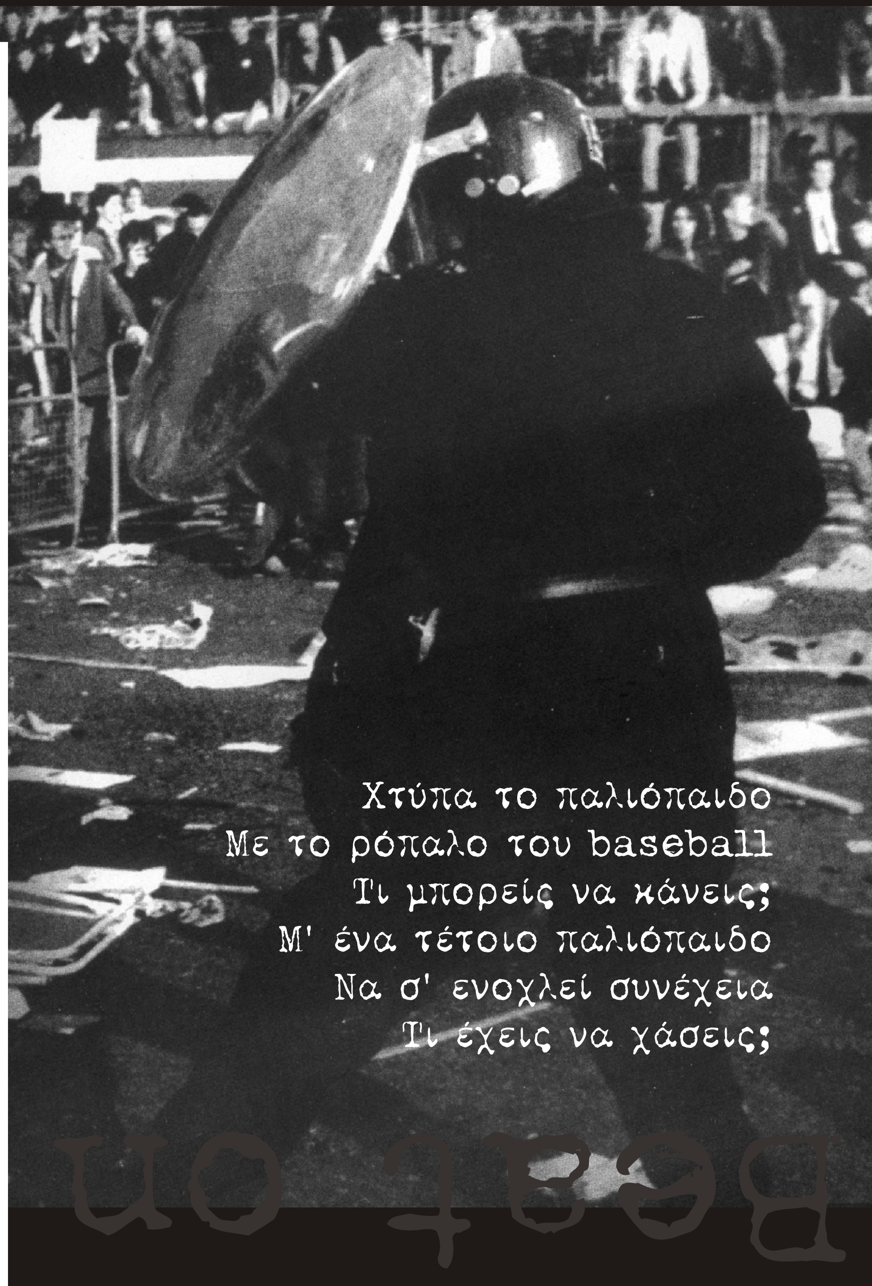
Που τα μάτια τους
πάντα θλιμμένα είναι
γνωρίζοντας πως μες στα πελάγη
της μοναξιάς τους θα χαθούν.

Beat on the brat

NOT A CYBER PUNK

JUST A HUMAN PUNK

Χτύπα το παλιόπαιδο
Με το ρόπαλο του baseball
Τι μπορείς να κάνεις;
Μ' ένα τέτοιο παλιόπαιδο
Να σ' ενοχλεί συνέχεια
Τι έχεις να χάσεις;

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ
ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ 8-10 Μ.Μ. ΣΤΟ ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ 107.7